

Cs. Szabó Virág

Átölelem a félelmeimet

Emberi párbeszéd az Új Kor hajnalán

A Fénypont Kreatív Műhely Közhasznú Alapítvány tulajdona.

Infó: www.fenyhordozok.hu

2010.

Minden jog fenntartva. Sokszorosítása egészében és részleteiben egyaránt tilos.

ELŐSZÓ

Az ember nemcsak olyankor ír, ha mondanivalója van a világ számára, hanem akkor is, amikor túlságosan sok a kérdés, ami foglalkoztatja őt. A huszonegyedik század első évtizedének záróakkordjait pengetve, egy Új Kor küszöbén hallgatózva, azt hiszem, a nyugtalanító kérdéseket elengedhetetlenül fontos feltennünk önmagunknak, egymásnak.

Írásomat mindenképpen egy erőteljes kérdőjel társaságában bízom Rád, mert meggyőződésem, hogy ami itt és most közöttünk, általunk megszületik – az a jövőben változni, módosulni, alakulni, és leginkább tisztulni fog.

Öröm és megtiszteltetés számomra, hogy elfogadtad a meghívásomat egy finom, forró teára.

Kérlek, foglalj helyet, érezd magad otthon nálam.

És leginkább – nyílj meg az Életnek...

Keresgéljük a válaszokat, együtt.

Szeretettel: Cs. Szabó Virág

Az Első Összehangolódás

A Világ és én

Mi a csudát keresek én itt?

- Jó kérdés!

Van is rá válasz, de többarcú.

Más benned, és más bennem.

Más most, mint tegnap volt. És más, mint ami holnapra – belőlünk, általunk - megszületik.

Izgalmas kísérlet a jelen pillanatban kimondani valamit, amiben egyáltalán nem biztos, hogy igazságot találunk később is.

Ígérni így semmit nem tudok, mert mindaz, ami a mostomban természetesnek, vagy magától értetődőnek hat, talán egy hamarosan bekövetkező élmény hatására egészében átformálódik bennem. Akkor pedig Te várhatóan csalódott leszel. Sajnálom, ha ez bekövetkezik, ugyanakkor nem tehetek másképp, mert önmagamnak hazudni mély válságot és belső konfliktust jelentene.

Ünneplem inkább a változásokat, amelyek bennem, benned, bennünk születnek, és a világban, amelyben élünk. És élvezem azt a felfedezést, amely találkozásaink velejárója, amely lehetőséget biztosít számunkra arra, hogy szüntelen tanulásban és egymásra-önmagunkra csodálkozásban lehessünk az adott pillanatban. A nyitottság ajándéka éppen az, hogy „skatulya” és „címké” nélkül megfigyelhetjük az embert olyannak, amilyen éppen ott, akkor lenni tud. Megismételhetetlen jelenlétében.

- Rendben. Akkor másként kérdezem. Itt és most mi a meglátásod arról: miért születtünk erre a világra?

- Jól sejtem, hogy elegend van?

- Túl sok a próbatétel mostanában. Nincs türelmem hozzájuk. Elfáradtam. Mégis itt vagyok... Miért?

- Tudod a választ, amikor nem falaz el tőle a félelmed.

- *A tapasztalás?*

- Kérdezed, vagy mondod?

- Kimerültem. Felgyorsult körülöttem és bennem minden. Nem vagyok biztos abban, hogy helyt tudok állni. Nem vagyok biztos abban sem, hogy elég vagyok az élethez. Félek.

- Nem bízol önmagadban...

- Nem bízom önmagamban... Mindent megpróbáltam... Úgy érzem, hogy tényleg mindent... De időről időre rám tör valamiféle szorongás... Mintha fogyna az erőm... Halványul a hitem... Nem tudom... Te miben hiszel?

- Néha semmiben. Máskor mindenben. De a szívemben tudom, hogy ki vagyok, és mi a feladatom. Csak épp a félelmeim ideig-óráig megvakítanak, elveszik tőlem a látás képességét; és olyankor azt hiszem, sőt, van, hogy elhiszem: sötétségbe borult a világ... Holott csak én zárom el magamtól a világosságot. Elfüggönyözöm a szívablakomat, és azzal ijesztgetem magam, hogy a külvilágból kifagyott a fény...

- *Miért teszed ezt, amikor tudod az igazságot?*

- Olyankor nem tudom. Amnéziába ringatom magam. Érdekes, kettős állapot ez: amikor a lelkem lobog, áradó szeretet van bennem, és TUDOM, hogy minden rendben van. Aztán... az elmém elkezd bolondozni velem, és én belemegyek a játékába. Miért? Fogalmam sincs. Talán, mert valahol még mindig imádok szenvedni, és felvállalás helyett inkább az önsajnálatot választom... Azt az állapotot, amikor kimondhatom, hogy áldozat vagyok, bábu az Univerzum, vagy Isten kezében... és ilyenkor élvezem, hogy nem kell felelősséget vállalnom a sorsoméért. Könnyebb így lenni, sebeket nyalogatva, még akkor is, ha tisztában vagyok azzal, ez az átmeneti kábaság később megbosszulja önmagát. A „macskajaj” tünetei nem mondhatók éppen kellemesnek.

- *Nem válaszoltál a kérdésekre. Miben hiszel?*

- Őszintén? Fogalmam sincs, hogyan oszthatnám meg ezt bárkivel. Talán azért, mert az igazság túlságosan személyes, és ha én egy szót most odasúgnék neked, az benned egészen másfajta értelmet kapna, mint ahogyan az az én szívemben él. Tegyük fel, azt mondom: Istenben hiszek. Erre Te összerendezsz, és zárttá válsz a világomra; vagy örömmel megállapítod, hogy végre emberedre akadtál; esetleg egyszerűen nem tudsz mit kezdeni a vallomással, ami pedig zavart keltene a beszélgetésünkben. Tovább nehezíteném a kommunikációt, ha Isten helyett Jézust, Krisnát, Buddhát, vagy Allahot említeném – ezzel ugyanis máris olyan „ketrybe” záratnám magam veled, amelynek a kulcsát csak komoly, kimerítő munkával tudnánk előkeresni. Korábbi élettapasztalataid ugyanis minden fogalomról kialakítottak benned egy véleményt, amellyel felvehetném ugyan a harcot, de itt és most úgy hiszem, sosem tenném – ugyanis eszembe sem jut meggyőzni téged a magam igazáról.

- *Pedig a világ épp így működik... Mindenki mindenkit meg akar győzni, és ha ez nem sikerül – kitör a háború.*

- Nem a világ működik így, hanem benne az ember.

- *Miért?*

- Mert fél. Mindattól, amit nem ismer.

- *Vagy mindattól, amiről rossz tapasztalatai vannak.*

- Ilyen az emberi természet. Maga a nyitottság is ijesztő számára, mert saját lényét is „skatulyába” zárja inkább, mintsem kérdezzen. Kérdéseket feltenni veszélyes, mert eleve bizalmat feltételez. Ha pedig csalódtál már, úgy véled, legalább előítéleteid majd megvédenek az újabb hasra eséstől. Inkább a gyanakvást választod, mintsem a figyelmet, vagy a befogadást.

- *Az előítéletek megvédenek?*

- Nem tudnak. Törvényszerű tanulási folyamataink kizárják a folyamatos szárnyalás lehetőségét.

- *Muszáj zuhannunk?*

- Feltétlenül. Máskülönben nem tanulnánk meg igazán repülni.

Kitől tanuljuk a repülést?

- Az élettől.

- *Nem a szüleinktől?*

- Nem egészen.

- *Nem értem.*

- Azért nem egészen tőlük, mert az élet-technikákat már ők is a szüleiktől – a Te nagyszüleidtől – kapták. A nagyszüleid pedig szintén a szüleiktől – a Te dédszüleidtől -, és így tovább. Generációról generációra átörökített minták vannak, ahogyan faluhelyen a kenyérsütéshez szükséges kovász is anyáról lányra öröklődött, így életben tartva és táplálva a családi összetartozás tüzét. De egyébként sem kizárólag a szülők adják a háttérzet – bár hatásuk egyértelműen meghatározó a személyiségfejlődésben -, hanem a teljes környezet, amelyben élsz és tapasztalsz.

- *Beszéljünk erről!*

- A környezetről?

- *Nem, a szülőkről. Attól tartok, hogy ma is túl erős hatást gyakorolnak rám...*

- Ezzel nem vagy egyedül. Valószínűleg a bolygó több millió embere számára ez jelenti a mindennapok egyik fő megpróbáltatását.

- *Nem szeretem, hogy így van.*

- A Te döntésed változtatni a fennálló helyzeten. Mindig.

- *De ha nem hagyják...*

- Nem lehet, hogy Te nem engeded meg magadnak a felnőtté válást?

- *Ezt hogy érted?*

- Jelenlegi meglátásom szerint a Földre való megérkezésünk előtt a lelkünk eldönti, hogy milyen körülményekre van szüksége ahhoz, hogy a fejlődéséhez megfelelő tapasztalatokhoz hozzájuthasson. Ez alapján dönt nemcsak saját jellem-paramétereiről, vagy az országról, a társadalmi közegről, amelybe beleszületik, hanem magáról az emberpárról is, akiket szülőnek választ.

- *Olyan, mintha a reinkarnációra utalnál.*

- Lehet, hogy így van. Én most ilyen módon tudom megfogalmazni leginkább azt, amit a világról gondolok. Fontosabbnak tartom az egyetértésnél azt, hogy meglegyen a magad álláspontja is. Az pedig, hogy kinek van igaza, és ki téved, kétlem, hogy valaha is megtudjuk.

- *Rendben. Szóval: lepottyanunk a Földre...*

- De még mielőtt ez megtörténne, vár ránk nagyjából kilenc hónap, anyánk méhében. Ez a periódus szintén meghatározó, hiszen az ő fizikai léte, gondolati és érzelmi lenyomatai mind rögzülnek bennünk. Egyáltalán nem mindegy, hogy ő miként viszonyul hozzánk, vagy a társához, a világhoz... Ha sok benne a félelem, a harag, ez a kezdeti csomag erősen befolyásolja a saját, későbbi bizalomszintünket... A világ – véleményem szerint – csodálatos helyé tehető azáltal, hogy tudatos, önismeretben erős anyák adnak életet gyermekeknek, felkészült, szintén tudatos és önismeretben erős apák oldalán.

- *Sajnos nem tartunk itt.*

- Valóban. De ez is csak döntés kérdése.

- *Ugyan, miért változtatnának az emberek?*

- Miért, te nem akarsz változtatni azon, ami nem működik?

- *Most azt mondom, hogy persze, akarok. De ez nem garancia arra, hogy lépni is fogok az ügyben. Túlságosan sokszor lelkesedtem már olyan lehetőségek iránt, amelyekkel élni aztán nem tudtam.*

- Miért?

- *Győzött a lustaság? Nem tudom.*

- Vagy megijedtél az ismeretlentől. Még mindig biztosabb az, ami nyomaszt ugyan, de tudod, hogy mire számíthatsz általa, mint az, ami rizikót rejt magában.

- *Lehet.*

- Valószínű. Pedig a változás az egyetlen lehetőség arra, hogy másként szemléld az életet, vagy önmagadat. Hogy békét lelj a világban.

- *A szüleimtől nem ezt tanultam. Ők arra neveltek, hogy ne bízzak senkiben és semmiben... önmagamban sem. Bújjak el, váljak minél láthatatlanabbá...*

- *Ők hogy éltek?*

- *Éppen így.*

- Ugyan, hogyan taníthattak volna másra, amikor a világ többi aspektusát ők maguk sem próbálták ki? Természetes, hogy édesanyád nem képes átadni neked az almás sütemény receptjét, ha ő sosem lepte meg azzal a családját. Fogalma sincs még a hozzávalókról sem.

- *Ez nem ilyen egyszerű...*

- Persze, hogy nem az. Éppen azért, mert túl sok érzelem társul ezekhez a kapcsolódásokhoz...

- *Néha a fenébe kívánom őket. Máskor meg, mint egy síró kisgyerek, csak bújnék hozzájuk...*

Persze, egyiket sem teszem meg. Csak dühöngök, aztán megbocsátok nekik...

- Nekik?

- *Gyűlik a harag bennem, és nem tudom, kire vagyok mérges leginkább... Azt hiszem, önmagamra. Igen, minél erősebb a keserűség bennem miattuk, annál inkább dühös vagyok saját magamra.*

- Jó ez így neked? Élvezed?

- *Nem!*

- Akkor?

- *Mit akkor?*

- Miért nem változtatsz?

- *Hogyan, ha nem hagyják?*

- Ehhez nekik semmi közük.

- *Na, nehogy már ezért is én vigyem el a balhét! Még te is engem hibáztatsz azért, mert a szüleim képtelenek felnőtként kezelni?*

- Ki más lenne okolható ezért, ha nem te?

- *Na jó, hagyjál békén! Jobb lesz, ha témát váltunk.*

- Menekülsz, mert megijedtél. Ismeretlen ösvényekre csábítalak.

- *Nagyon okos vagy! Mintha nem te mondtad volna az imént, hogy szoktál félni...*

- Igen. Szoktam. De igyekszem szembenézni vele. Átalakítani magamban...

- *Mivé?*

- Szeretetté.

- *Ne röhögtesd! Nem tudtam, hogy ma egy szenttel találkozom...*

-...

- *Nagyon jól emlékszem még rossz döntéseidre is.*

- Nem is tagadom le őket. Bizonyára születnek, ma is.

- *Ugyan, mikor világosodtál meg?*

- A cinizmus szintén félelem... Nem vagyok szent.

- *Lenézel. Főlényes vagy. Játsszod a mindentudó szerepét, miközben te is tele vagy félelmekkel.*

- Valóban. Sokszor félek. És szerepeket is játszom. De nem nézlek le. És ha főlényesnek érzel, gondolkodj el, miért van így.

- *Mert úgy válaszolgatsz, mintha mindent tudnál!*

- Kérdeztél, így megosztom veled a tapasztalataimat. Hangosan gondolkodom, és ez által jobban megértem jelenlegi önmagam. Közben pedig tanulok tőled. Jóleső kimondani, ami bennem van. Ne haragudj, nem érzek mást.

-...

- Most mi történt?

- *Igazad van. Megijedtem attól, hogy olyat válaszolsz, ami nekem majd rosszul esik. Ezért voltam bunkó.*

- És ha olyat válaszolok? Talán csak az én tudatlanságomból fakad... Ha elhiszel nekem bármit is, nagyon megzavarna engem. Akkor inkább itt és most hagyjuk abba a beszélgetést...

- *Jó, hagyjuk abba.*

-...

-... *Még annyit mondj el, mi van a szülőiddel.*

- Nem tudom, hogy mi van velük.

- *Hogyan váljak felnőtté?*

- Ezt csak te tudhatod.

- *Ne vágj vissza! Te vagy, aki harcolsz, nem én! ... Fogalmam sincs, mit jelent a felnőttiség, mert az már egyértelmű, hogy nem korfüggő az egész. De akkor mi a fenén múlik?*

- Rajtad.

- *Persze. Sejtettem.*

- Rajtad, mert őket megváltoztatni nem tudod.

- *Próbálok...*

- Lehetetlen.

- *Van olyan?*

- Bizonyos esetekben igen.

- *És ez éppen olyan eset...*

- Igen. Attól tartok, hogy nincs és nem is volt soha ember a Földön, akinek ez sikerült volna. De attól próbálkozni lehet... Én is tettem.

- *Mi történt?*

- Feladtam.

-...

- És ettől változni kezdtek. Nagyon lassan.

- *Nem értem. Mit kellene tennem?*

- Szabaddá tenni önmagad.

Mi az a szabadság?

- Megint nem definiálható. Nekem az, ha... És neked az, ha...

- *Akkor meg miről beszélünk?*

- Addig igazán semmiről, amíg nem tudsz szabad lenni az iménti félelem-fellángolásodtól. Mert addig a düh vezet a reakcióidban, nem pedig a figyelem és a nyitottság. Igyál teát!

-...

-...

- *Szóval?... Figyelek.*

- Jó. Mikor érzed magad felhőtlennek és könnyűnek?

-... *Nagyon ritkán.*

- Miért?

- *Mert ott vannak az emberek... és sok a dolgom. Mindig elvárnak valamit tőlem, és én hiába igyekszem megfelelni nekik...*

- Miért akarsz nekik megfelelni?

- *Mert erről szól az élet. Teljesíteni kell...*

- Miért?

- *Nem tudom... mert ezt mondják.*

- Kik?

- *Mások.*

- Kik?

- *A szüleim is mindig ezt mondták. Ma is, ha hazamegyek hozzájuk, mást sem hallok, csak hogy ne okozzak csalódást nekik, meg a főnökömnek...*

- Mit mondanak, mi lesz akkor, ha csalódást okozol?

-... *Azt nem mondják... Tényleg! Azt még sosem mondták. Ideje volna megkérdezni tőlük, nem gondolod?*

- Nem hiszem, hogy változást hozna.

- *Akkor mit csináljak?*

- Kérdezd meg önmagadtól: miért volna baj, ha csalódást okoznál nekik?

- *Miért volna baj, ha csalódást okoznék nekik?... Nem is tudom... Mert akkor... elveszíteném az állásomat... a szüleim meg mérgesek lennének rám...*

- És akkor mi van? Ki fél attól, hogy a szülei mérgesek lennének rá?

- *A kisgyerek?*

- A kisgyerek.

-...

- Hogyan közeledhetnének másként a szüleid hozzád, ha önmagadat kisgyerekként képviseled a világban? A tiszteletet ki kell vívni magunknak.

- *Én teszem kisgyerekké magam, ugye? Én vagyok a kisgyerek... én félek felnőni... De miért?*

- Szerinted miért?

-...

-...

- *Mert így van lehetőségem hibázni. A kisgyereknek megbocsátják, ha rosszul dönt. Lehet, hogy megszidják, de akkor is megbocsátanak neki.*

- Nem kell felelősséget vállalni?

- *Nem kell felelősséget vállalni.*

- Miért félsz a főnököd csalódottságától?

-... *mert rettegek attól, hogy elveszítem az állásomat...*

- És ezzel kinek okozol csalódást?

-... *a szüleimnek...*

-...

-...

- Mit érzel, amikor sikerül megfelelni az elvárásoknak?

- *Ürességet...*

- Nem örömet?

- *Nem. Határozottan ürességet! És azt, hogy holnap megint ugyanezzel kell próbálkoznia... És ha nem sikerül, összetörök. És ha sikerül... akkor is. Csalódott vagyok, hogy nem azt teszem, amit tenni szeretnék... Valójában mindig csalódott vagyok. Ez nem igazság!*

- Miért teszed magad csalódottá? Mit remélsz ezáltal a szüleidtől?

- *Azt, hogy így majd jó leszek számukra... Hogy így majd elfogadnak és szeretnek engem. Hülyeség, igaz?*

- Nem gondolom, hogy az. Ha úgy érzed, anélkül, hogy számukra elfogadhatóan viselkednél, nem tudnak szeretni, bizonyára igazad is van.

- *Tessék?*

- Meglepődtél, igaz? Talán nem is vagy biztos az állításodban.
- *Ijesztő hallani, hogy lehetséges.*
- Az emberek többsége nem tud szeretni. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom. Az ugyanis nem szeretet, ha csak bizonyos elvárások teljesítése esetén vagyok képes támogatni téged. És büntetlek, ha nem értek egyet azzal, ahogyan te döntesz. Ez egy ideálképhez való ragaszkodás, de nem a másik lényének elfogadása. Nem szabadságáramoltatás.
- *Aki szeret, szabadságot ad?*
- Ez abszolút igaz. Szabadon hagyni, azt jelenti, hogy teret adni a másoknak az Élethez. Megengedni neki azt, hogy tapasztalhasson, mert nincs más, ami fejlődésünkben előre vihet bennünket, csak a saját út gyakorlati megélése.
- *Amelyhez a hibázások is hozzátartoznak...*
- Pontosan. Sőt, talán leginkább ezek a hasra esések azok, amelyek megismertetni képesek velünk az Univerzum törvényeit.
- *Melyek ezek a törvények?*
- Nem tudom. Néhányat már ismerek... Ne feledd, útközben vagyok.
- *Mifelé?*
- Önmagam megismerése felé.
- *Ennyi volna a cél?*
- Ne becsüld le. Több ez, mint amit az emberek általában belegondolnak. És összetettebb is annál.
- *Gondolod, hogy nem szeretnek a szüleim?*
- Én nem ezt mondtam.
- *Hanem?*
- Azt, hogy az emberek nagy többsége nem tanult meg szeretni.
- *Kitől tanulható a szeretet?*
- Hát éppen ez az! Azoktól az anyáktól, apáktól, tanítóktól, akárkiktől, akik tudatosan felvállalják az önismeret kalandját.
- *Ezt nem értem. Mi köze ennek a szeretethez?*
- Több, mint sejtenénk.
- *Nekem ez túlságosan...*
- Egyszerű?
- *Rózsaszín... Bocs.*
- Rendben.
- *A szüleim érdekelnének.*

- Oké.

- *Hogyan taníthatom őket szeretni?*

- Már mondtam, őket megváltoztatni nem tudod.

- *Akkor nincs remény? Sosem élhetem át azt az örömet, hogy ők szeretnek és elfogadnak engem?*

- Te szereted és elfogadod őket?

-...

- Olyannak, amilyenek itt és most lenni tudnak?

- *Fáj az, ahogyan velem bánnak. Szeretném, ha elismernének, ha azt mondanák, megfelelő vagyok számukra. De nem mondják. Sose mondták.*

- Szeretnéd, ha ilyenek meg olyanok lennének. Azaz te sem fogadod el őket olyannak, amilyenek jelen fejlődési stádiumukban lenni tudnak. Mi a különbség?

- *Mi van???*

- Mi a különbség az ő szeretetük és a tied között? Ők is elvárnak, te is elvársz...

- *De én a gyerek vagyok! Nekik kötelességük lenne...!*

- Micsoda? És ugyan miért?

- *Mert ők felvállaltak engem! Nekik kellene gondoskodniuk rólam.*

- Két gyerek hogyan gondoskodik egy harmadikról? Ne feledd, a felnőtté válás nem azon múlik, hogy ki hány éves, hanem az önismereti felvállaltságon. Miért vársz el tőlük olyat, amit nem tudtak idáig sem teljesíteni?

- *Mert ők is folyamatosan olyat várnak el tőlem, amit nem tudok teljesíteni... amihez kevés vagyok!*

- Akkor hát, mi a különbség?

- *Legutóbb az apám azt mondta nekem, hogy nem tart alkalmasnak arra, hogy eltartsam magam.*

- És erre te mit feleltél?

- *Azt, hogy... azt, hogy én meg arra nem tartom őt alkalmasnak, hogy higgyen bennem.*

- Ühüm.

- *Miért hümmögsz?*

- Mi a különbség? Mindketten korlátozó „skatulyába” helyezitek egymást. Ő fél attól, hogy te nem boldogulsz az életben. Te pedig attól félsz, hogy ő nem képes helyt állni apaként. Mindkettőtöket a félelem vezeti. Miért van ez?

- *Mert egyikünk sem tud szeretni?*

- Mert egyikőtök sem tudja önmagát szeretni.

- *Megint olyanról beszélsz, amit nem értek. Fáradok... Kimerít a téma.*
- *Mert ellenállsz neki...*
- *Már hogy állnék ellen neki? Erről kérdezlek, vagy nem?*
- *De. Igen.*
- *Most meg mi van? Te is feladod? Reménytelen esetnek gondolsz, igaz? Ugyanígy megítélsz, mint ők.*
- *Ühüm.*
- *IGAZ?*
- *Nem az a fontos, hogy én mit gondolok. TE mit gondolsz vajon saját magadról? Igyál teát!*

Súlyos eset vagyok, ugye?

- *Annak gondolod magad?*
- *Nem tudom, hogy mit gondoljak. Elfáradtam. Blokkolva van az agyam.*
- *Jó.*
- *... Most miért nézel?*
- *Jólesik.*
- *Milyennek találsz?*
- *Inspirálónak.*
- *Hülye... Zavar, ha nézel. Hagyd abba, légy szíves.*
- *Jó.*
- *...*
- *...*
- *Szólj már meg! Megőri ezt a csönd!*
- *Félsz a gondolataidtól?*
- *Fogd már be a szádat! Nem bírom hallgatni...!*
- *Mit? Engem, vagy a csöndet?*
- *Sírnom kell. Azt hiszem, hogy én nem is akarok élni... Szeretnék kiszállni.*
- *Tedd azt.*
- *Tessék?*
- *Tedd meg, ha belülről úgy érzed...*
- *Őrült vagy.*
- *Lehetséges. Sosem állítottam az ellenkezőjét.*
- *Elmegyek.*

- Jó.

- *A kurva életbe, most szórakozol velem?*

- Nem.

- *Aludni akarok.*

- Rendben.

...

- *Visszajöttél...*

- *Nem vagyok álmos.*

- *Ülj le. Főztem még teát.*

- *Mennyi az idő?*

- *Éjfél van.*

- *Basszus, mennem kellene.*

- *Hová?*

- *Nem tudom.*

- *Akkor miért nem ülsz le egy kicsit? Nem ráérünk?*

- *Éjfél van, te mondtad. Aludni kellene. De nem tudok... Tiszta hülyének tartasz, igaz? ... Már nem is válaszolsz, annyira az agyadra megyek az ökörségeimmel... Fogalmam sincs, mikor éreztem utoljára valahol jól magam... Zavar, ha rágyújtok?... Szóval... Úgy igazán! Amikor nincs bennem ez a kényszer a megfelelésre... Amikor csak úgy vagyok... Tét nélkül... Azt hiszem, baromira kicsúszott a lábam alól a talaj. Nem tudom megfogalmazni, de olyan érzés, mintha... mintha nem a saját életemet élném... Képzeld, tiszta röhej, de még egy jósnőhöz is elmentem. Nem volt valami bizalomgerjesztő. Folyamatosan krákolgott, meg köhécselt, éreztem, hogy tök bizonytalan önmagában... Szánalmas volt, ahogyan meg akart győzni arról, hogy... Igen, ő is azt mondta, eltévedtem... Változtatnom kellene... De nem mondta, min, és hogy merre tartsak. Csak azt mondta, szarul vagyok... De hát ehhez nem kell jósnak lenni! A francba, mindenki olyan rohadt okos, ha az én életemről van szó!*

- *Igen, kívülről szemlélni az életet nagyon könnyű. Benne lenni, és onnan tisztán látni, na, az már kihívás!*

- *Neked is ilyen?*

- *Milyen?*

- *Szar. Mármint az élet.*

- *Néha igen... Figyelj csak, nem tartalak bolondnak. Igyál teát.*

Mit tegyek, hogy felnőjek?

- *Ezt a rohadt cigit sem tudom, hogy minek szívom... Bocs, ha lehúzlak. Nem azért panaszkodom. Csak mert... néha kell az is. Egy időre helyre tesz.*

- *Részemről rendben. Nem húzol le. Szívesen hallgatlak.*

- *Mondtam, hogy egy szent vagy... A szent beszélget a bukott angyallal. Próbálja visszaterelni őt a helyes útra.*

- *Szó sincs róla.*

- *Amikor először találkoztunk, a te szádban cumi lógott, az én fenekemet is pelenka takarta. Jó sok év eltelt azóta... És most itt vagyunk... Érdekes.*

- *Nekem természetes.*

- *Túl sok év telt el közben némán. Én azóta kiégtem... Mindegy. Jó a tea.*

- *Kösz. Sokat gyakoroltam, hogy így sikerüljön.*

- *Gondolom! Hányan ülhetek már így, melletted, megváltást remélve.*

-...

- *Na, mit tegyek ahhoz, hogy felnőjek?*

- *Tekintettel valaha, egyszer is úgy a szüleidre, mint akik veled egy cipőben járnak? Úgy értem, mint akik maguk is csak tanulják az életet...*

- *Soha... Te! Tényleg soha! Mindig úgy gondoltam rájuk, mint akik tudják a „tutit”. Mint akik képesek eligazítani, ha elbukom. Mint akik hatalmasabbak nálam... Akik büntetnek és jutalmaznak, akik megszabják a létem irányait... Mint akik mindentudók mindazzal kapcsolatosan, ami engem érint... Kínos, mi? Én mindig is így gondoltam rájuk...*

- *És most?*

- *Most ez az egész korábbi látásmód mintha korlátozottnak tűnne. Mintha kívülről észlelném azt a gyereket, aki akkor voltam, amikor... amikor ők időről időre fájdalmat okoztak nekem az előítéleteikkel...*

- *És mivel még?*

- *Az elvárásaikkal. Meg azzal, hogy haraggal beszéltek az emberekről. És az életről úgy, mintha nem szólna másról, minthogy reggel munkába megyek, este hazajövök, ellátom a családot, aztán bezuhanok az ágyba... Ilyenkor mindig úgy éreztem, hogy nincs is miért élni... És dühös voltam rájuk... Tudod, hogy miért?*

- *Nem.*

- *Mert süttött róluk a boldogtalanság. Én meg hinni akartam az életben! Azt akartam, hogy legalább azt hazudják: nem azért hoztak a világra, hogy szenvedjek... Hanem! Hanem örülni.*

- Őket okoltad azért, mert sötétnek láttad a világot?

- *Hát persze. És most, most meg azt gondolom, hogy nem is kellene másnak lenniük, mint akik – csak egy kicsit boldogabbnak. Egy kicsit hitelesebbnek abban, hogy szeretik és tisztelik egymást. De nálunk - és persze, lehet, hogy túlzok -, alig hangzottak el kedves szavak. És ez nekem, a gyerekek, olyan, de olyan természetellenesnek hatott... Aztán megszoktam, de az meg már fáj... De a fájdalomnál is keserűbb volt a későbbi üresség... Az a monoton, szürke közeg, amelyben mindig ugyanazok a félelemmel telített mondatok hangzottak el, amelyeket eleinte nem is éreztem igaznak... De aztán el kellett hinnem őket, mert túl sokat hallottam tőlük... Azt hiszem, most könnyebb volna nekem, ha anya és apa boldogabbak. Önfeledtebbek. Szabadabbak. Vagy mit tudom én! Ha jobban hisznek önmagukban, egymásban és abban, hogy amit ők együtt hoztak létre, az csak jó lehet...*

- Ez vagy te?

- *Igen, ez vagyok én! Az ő teremtményük... Annyira szeretném, ha ráébrednének arra, hogy milyen csodálatosak ők ketten. És annyira fáj, szinte megbénít, hogy ezt képtelenek felismerni. Ezért vagyok dühös rájuk... és magamra azért, mert nem vagyok elég bátor ahhoz, hogy ezt megmutassam nekik.*

- Nem a te feladatod. Te a gyerekek vagy.

- *Az előbb még azt mondtad, váljak felnőtte! A kettő együtt biztosan nem megy.*

- A szüleid fantasztikus lehetőséget kaptak a fejlődésre azáltal, hogy téged felvállaltak.

- *Inkább én tőlük, nem?*

- Bizony, a kölcsönösség elengedhetetlen. Ám ők nagyjából átadták mindazt neked, amit az életről tudtak. Nem többet és nem kevesebbet, hanem éppen annyit, amennyit saját bőrükön meg tudtak tapasztalni az évtizedek során. Most azonban rajtad a sor.

- *Hogyan segíthetnék?*

- Nagyon egyszerű. Találd meg a boldogságodat. És ha ez megtörtént, felejtsd el azt, hogy tanítanod kell őket.

- *Nem kell elmondanom nekik, hogyan váltam boldoggá?*

- Isten őrizz! Ugyanazt tükröznéd feléjük, mint ők gyermekkorodban és a mai napig feléd.

- *Mit?*

- Hogy nem bízol bennük annyira, hogy elhiszed, önállóan is boldogulnak az életben.

- *Megint nem értem.*

- A titok az elengedés. Ha elfogadod, hogy ők ketten hozzád hasonlóan fejlődni jöttek a világra, akkor azt is el tudod fogadni, hogy különféle leckéken keresztül kell keresztül

menniük ahhoz, hogy egyre közelebb juthassanak a céljukhoz. Más helyett vizsgázni pedig lehetetlen.

- *Azaz nincs más feladatom, mint példát mutatni nekik, és azzal hitet önteni beléjük, hogy megmutatom, igenis lehetséges? Ők meg találják meg a LEHETSÉGESHEZ vezető saját ösvényüket, igaz? Én meg bízzak abban, hogy ez sikerülhet, mert képesek rá... Erről van szó?*

- Pontosan!

- *Olyan mintha nem is én beszéltem volna... Érzem az elhangzott szavak igazságát, de még fogalmam sincs, hogy kiből jöttek. A lényegét még mindig nem fogtam fel. De... furcsa... megkönnyebbülést érzek. És most kisgyerekeknek látom őket. Sírnak. És én odatérdepelek hozzájuk, és azt kell mondanom: minden rendben van, ne féljete! ... Ne haragudj, muszáj sírnom...*

Én most megbocsátottam?

- Honnan tudhatnám?

- *Olyan, mintha megbocsátottam volna nekik.*

- Lehet. De az is lehet, hogy nem. Az idő megmutatja majd. Egy azonban biztos: elindultál valami felé... Feloldottál magadban egy blokkot.

- *Hogyan történt? Fogalmam sincs.*

- Kinyitottad a „skatulyát”, amelybe bezártad magatokat. Engedted, hogy más történjen, mint ami idáig közöttetek volt. Megnyíltál a változásra.

- *És ez jó?*

- Mit érzel?

- *Nyugalmat. Mint amikor a vihar lecsendesedik...*

- Akkor csak jó lehet, nem? A megnyugvás mindig jó.

- *Igen, ez az érzés jó... Mi a megbocsátás?*

- Amikor kiengeded a másikat abból a börtönből, amelybe te zártad be. Amikor elengeded a róla alkotott képedet, és megengeded, hogy olyan legyen az adott pillanatban, amilyen lenni tud. Nem kötöd őt a múlt egy kellemetlen élményéhez, és nem emlékezteted őt szüntelenül arra, amit egykor elkövetett.

- *Mindenkinek meg lehet bocsátani?*

- Talán. Ám ahhoz az kell, hogy előbb önmagadnak megbocsáss mindent.

- *Mindent?*

- Mindent.

- *Van ilyen?*
- Nem tudom, mert még nem tapasztaltam.
- *Furcsa az őszinteséged.*
- Tanulom.
- *Most a szívem legmélyéről jön az érzés: szentnek látlak. Vagy valami hasonlóknak... Ne nevedd, most nem gúnyolódom. Csodállak. Az őszinteséged ámulatba ejt.*
- Hagyd ezt el. Kellemetlen számomra.
- *Nem lehetek őszinte?*
- De. Légy az, megkérek rá.
- *Te most a mesterem vagy, igaz?*
- Nem.
- *Tanítványnak érzem magam melletted.*
- Nem szeretném, ha így lenne.
- *Pedig így érzem. És ez azért különös, mert az előbb még gyűlöltelek.*
- Az érzések változnak. Szerencsére a mostani is átalakul, hamarosan.
- *Kizárt. Csodálatosnak látlak. Tökéletesnek.*
- Hagyd ezt.
- *Zavar, hogy felnézek rád?*
- Mérhetetlenül.

Akkor most félsz, ugye?

- Nem azért vagyunk itt, hogy az én érzelmeimet vegyük nagyító alá. Most én kérem, hogy beszéljünk másról.
- *Nocsak, te is sebezhető vagy!*
- Témaváltást kérek.
- *Megtaláltam a gyenge pontodat!*
- Ha ez számodra sikerélmény, hát legyen... Nem vagyok hajlandó folytatni ezt a beszélgetést.
- *Miért?*
- Mert a magánügyeimről nem beszélek. Nem azért vagyunk itt.
- *Hát akkor miért? Talán miattam?... Ugye, tudod, hogy ez gusztustalan?*
- Micsoda?
- *Emlékeztetni arra, hogy beteg vagyok. És te, mint orvos – nálam erősebb.*

- Nem mondtam, hogy így van.

- *Hát mit mondtál? Azt, hogy én bízzak meg benned úgy, hogy te közben nem bízol meg bennem?*

- Támadni könnyű...

- *Igen, támadni könnyű... Beengedni azonban sokkal nehezebb... Mert az már bizalom kérdése, nem igaz?*

-...

- *Na, erre mit felel a Mester?*

-...

- *Sajnálom, túllőttem a célon. Valóban én jöttem ide, azért, mert úgy éreztem, bajban vagyok, és te talán tudsz segíteni rajtam. De nem tudsz. Hogy tudnál akkor, ha neked is véreznek a sebeid?... Elmegyek. Köszönöm a teát... Nem szólsz semmit? Azt sem mondd, hogy jó utat?... Feldúlt vagyok, felkavart az este. Mi lesz, ha nem érek haza? Mi lesz, ha útközben történik velem valami? És mi lesz, ha te ezt megtudod, és büntudatod lesz? Mi lesz, ha nem tudsz megbocsátani magadnak soha többé azért, mert hagytál így elmenni?*

- Szörnyetegként viselkedsz.

- *Mondtam, hogy más vagyok?*

- Nem bírom az érzelmi zsarolást. Nem bírom azokat sem, akik érzelmi zsarolással akarnak szeretetet kikényszeríteni maguknak.

- *Ilyen lennék? Gondolod, hogy szeretetet koldulni jöttem hozzád?*

- Miért, nem?

-... *Annyira rohadt vagy... Utállak. Legszívesebben felképnélek.*

- Nocsak, hová tűnt az iménti csodálat, amely nem múlhat el? Mintha átfordult volna valami egészen mássá...

- *Úristen! ... Te ezt direkt csináltad? Szándékosan provokáltál azért, hogy kiderüljön, mégsem vagyok hűséges az ígéreteimhez?*

- Senki nem tud az lenni. Mindenki változik... Ne légy rossz „szülő”, ne várj el többet magadtól, mint amire aktuálisan készen vagy. Ugye, milyen könnyű hibázni?

- *Ezért nehéz megbocsátani, igaz? Mert a másik ember tévedése emlékeztet a saját gyengeségeimre. Nem a szüleimre haragszom, amikor lázadni próbálok, hanem önmagamra. Így van? ÍGY VAN?*

- Talán. De te mondtad ki, nem én.

- *Igaz vagy nem?*

- Tényleg nem tudom. Jelenleg egyet tudok érteni veled. De ez megint csak a saját tapasztalatom. És így természetesen folyamatosan alakul.

- *Köszönöm. Azt hiszem, fontos felismeréseim vannak. Egyre szabadabbnak érzem magam. Olyan, mintha minden, ami fájt, kitörlődött volna belőlem az elmúlt két órában. Meggyógyítottál. Nagyon jól érzem magam.*

- Jó. Akkor folytassuk a beszélgetést...

- *Ez elég fenyegetően hangzik.*

- Miért? Mert még mindig maradt mondanivalónk egymás számára? Én élvezem ezt a párbeszédet. Lehetetlen, hogy egyszerűen csak kedvelem a társaságodat?

- *Ó! Ez lehet, hogy egy vallomás? Egy érzelmi kinyilatkoztatás?*

- Bármi lehet. Leginkább az, aminek értelmezed. Én, ha mondok valamit, arról elképzelhető, hogy tudom, saját magam számára mit jelent... de még az sem biztos. Arról pedig fogalmam nincs, hogy benned a kijelentésem milyen üzenettel bír, és főleg, milyen reakciót vált ki belőled.

- *De ha ez ennyire bizonytalan két ember között – akkor jobb volna nem megszólalni. Ez ugyanis azt jelenti, hogy bármi is hangozzék el, az a helyzet résztvevői számára egyáltalán nem biztos, hogy azonosan értelmezett valóság.*

- Ez természetes.

- *Akkor minek beszélgetünk?*

- Talán, hogy jobban megismerjük önmagunkat, a másik gondolatainak, energiáinak befogadása és újraértelmezése által.

- *Megint az önismerettel jössz. Azt sem tudom, mi az. Az azonban nyilvánvalóvá vált az imént számomra, hogy kommunikálni kockázatos. Amit megosztok, azt ugyanis saját „szájíze” szerint értelmezi a másik. Ez nagyon ijesztő.*

- Inkább kalandos. A szavak sok-sok félreértést produkálnak, ez tény. De ez is csak azért van, mert nem figyelünk a szavak mögötti lényegre. Készítünk egy „skatulyát”, amelybe belehelyezzük a másikat, sőt, mi magunk is belebújunk... E limitált körülmények között igyekszünk megérteni egymást, és ez persze, hogy lehetetlen. A szavak mindenki számára mást jelentenek, attól függően, hogy milyen emlék tapad hozzá. Ha én azt mondom, vonat, az bennem kellemes élményt kelt, mert a zakatolás üteme megnyugtat, és kiüresíti az elmémet. Ezzel szemben...

-... *elképzelhető, hogy számomra a vonat kifejezés szar élménnyel párosul... Erről van szó! Akkor ne beszélgessünk?*

- Nem azt mondtam. De örömmel veszem a közös hallgatást is...

-...

- Tessék?

- *Beszédképnyserem van. Gyűlölöm a csöndet.*

- Félsz tőle?

- *Félek tőle. Túl sok gondolat születik közben.*

- Félsz a gondolataidtól?

- *Félek tőlük, igen. Ezért nem szeretek egyedül lenni... Most, hogy a szüleimre gondolok, az jut eszembe, hány és hány félreértelmezett üzenet lehetett közöttünk. Talán ők csak a rossz élményeiktől akartak megóvni engem... Hogy kevesebbet csalódjak. Mert túl sokszor zuhantak az életben. Talán csak féltettek... Talán csak nem akarták, hogy megismétlődjön az ő szenvedéstörténetük.*

- Az is lehet. Fontos ez?

- *Fontos. Mert soha nem akartam bántani őket. Mindig csak fájdalomból tiltakoztam ellenük... és ha belegondolok, mennyi fájdalmat okozhattam én magam nekik. Nem akartam... Annyira rossz ez most, annyira sötét odabent ez az érzés... Szeretni akarom őket, de ez nem sikerül. Örökké csak azt keresem, hogy miben követtek el bűnt velem szemben... És olyan ritkán fogalmazódik meg bennem, hogy mennyi mindent köszönhetek nekik. Pedig sokat, nagyon sokat... Most értem meg, hogy nem akartak rosszat nekem, csak képtelenek voltak kitekinteni a börtönük ablakán... Olyan rossz vagyok! Olyan rossz vagyok, hogy ezt nem ismertem fel hamarabb... Istenem, mi lesz, ha egyszer meghalnak, és én képtelen leszek bebizonyítani nekik, hogy mennyire szeretem őket?*

- Vigyázz, ez a ló túloldala.

- Tessék?

- Átestél a ló másik oldalára.

- Nem értem.

- Nem vagy rossz. Ezt felejtsd el. Minden úgy zajlik, ahogyan az szükséges a fejlődésünkhöz.

- *Ez hülyeség! Az, hogy bántok, ugyan kinek volna jó?*

- Neked, és a másik félnek is.

- *Na, ez már nagyon ködös nekem!*

- Vegyük például anyukádat! Ha nem lázadsz fel a félelmei ellen, ugyan hogyan ébredhetne fel az „alvajárásából”, ami azzal hitegeti őt, hogy megvédhet téged bármitől is az életben? Édesanyádnak fontos ébresztőt fújnod, amely megmutatja neki, hogy nem vagy a tulajdona, nem gondoskodhat rólad élete végéig. Mert mi lesz azután? Az, aki nem száll ki a fészekből, sosem tanul meg röpdülni. Magatehetetlen, önállótlan fogoly marad, aki lemarad a szükséges

tapasztalatokról, holott azokért született a Földre. Az az igazság, hogy a birtokló szeretet megnyomorítja a lelket. Ez pedig hosszútávon egyik félnek sem jó.

- *És mi az én tanulságom?*

- Az, hogy nem támaszkodhatsz mindig másra. Nem várhatod el kívülről a segítséget. Erőre kell kapnod, és ki kell vívnod a szabadságodat ahhoz, hogy teljes életet élhess.

- *És ha ez anyukámnak fáj?*

- A fájdalom természetes érzés, amelynek a megélése erősebbé tesz. Az elengedés hozta gyászfolyamaton végig kell menni, aztán folytatni az életet. Ha a „leválás” nem történik meg szülő és gyerek kapcsolatában – egészségtelen szimbiózis alakul ki két „éretlen személyiség” között, ami pedig nem engedi meg egyik fél számára sem a fejlődést. A következmény minden esetben elfojtott harag, és betegség.

- *És... ha nekem is fáj a leválás?*

- Akkor gyáva vagy az élethez. Minél tovább húzódik a felnőtté válás folyamata, annál keservesebb az elengedés.

- *Miért olyan nehéz a szülők többsége számára ez?*

- Mert félnek egyedül. Rettegnek attól, hogy a kiüresedett fészekben egyszer csak megszólal a csönd. A csönd pedig olyan, hogy nem enged nem szembenézni saját félelmeinkkel.

Félek a csöndtől.

- Tudom. Nem baj, majd elmúlik.

-...

-...

- *Az önismeret az, amikor már nem félek a csöndtől?*

- Lehetséges.

Miért érzek állandóan büntudatot?

- Talán erre készítették otthon. De az is lehet, hogy nem. Bár tény, hogy a gyermekkori beidegződések a felnőtté válásig erősen kihatnak énképünkre.

- *Megint a régi nóta. Már nem akarom a szüleimre hárítani a megoldatlanságaimat. Szeretnék szembenézni a félelmeimmel.*

- Nagyon jó! Az első lépést már meg is tetted...

- *Mi felé?*

- Majd kiderül.

- Szóval?

- Át kell transzformálnod a téves beidegződéseket önmagadban.

- Ez mit jelent?

- Ami kívülről jön, az beépül az énképedbe. Minél többször érkezik hozzád a külvilágból egy bizonyos mantra, annál erőteljesebben válik az részeddé.

- Mi az a mantra?

- Egy szó, egy mondat, amely a jelenlétedben sokszor elhangzik, és így a lényed összetevőjévé válik.

- Amit a szüleim rendszeresen mondogattak nekem, az mantra?

- Például az is, igen. Mondtak valamit rólad, és az minél többször elhangzott, annál inkább elhitted, hogy igaz. E külvilágból érkező megerősítésekből épült fel az énképed, vagyis az, amit ma önmagadról gondolsz. Ha befogadó korszakaidban sokat hallottad, hogy ügyes vagy, szép és okos, az önbizalommal várhatóan nem lesz problémád. Ha azonban az ellenkezőjét hajtogatták feléd, igencsak meg kell küzdened az önbecsülésedért.

- És ha valami nem hangzott el, csak egyszer, de...

- De fájt? Mondogattad azt a saját fejedben, sokáig, azt hiszem – és így persze, hogy az igazságoddá vált.

- Nagyon nehéz lehet gyereket nevelni...

- Nagyon kellene a szülőknek, a pedagógusoknak ismerni önmagukat, és így az embert ahhoz, hogy késztetést érezzenek az erőszak nélküli kommunikáció elsajátításához. A gondolatok, a szavak és a tettek ugyanis egyaránt felelősek azért, hogy miként értelmezzük önmagunkat és a körülöttünk lévő világot.

- Nem mindegy, hogyan fogalmazzunk?

- Egyáltalán nem mindegy. És az sem, hogy miként gondolkodunk.

- Várj, gyors vagy. Nem tudok mindent felfogni, amit kellene. Szükségem van időre.

- Jó.

- De az emberek annyi mindent fecsegnek...

- Rosszul tesszük. Sérülünk is, eleget.

- Ez olyan, mintha a szavak valamiféle varázsigék lennének?

- Pontosan.

- Nagyon oda kellene figyelniünk arra, hogy milyen szókincset teszünk magunkévá... és hogy mikor, kinek, milyen módon fogalmazzuk meg az üzenetünket.

- Ahogy mondod.

- Mert – ha jól értem – a másik ember a mi szavaink által építi tovább saját énképét.
- Igen.
- És... lehet ezen változtatni?
- Változtatni mindenben lehet.
- De akkor az emberek miért nem változtatnak?
- Kérdezed?
- Mondom. Az embereknek változtatniuk kellene önkifejezésük módján, azért, hogy ne sebezzenek másokat... és ne kergessék depresszióba őket... például a szülők a gyerekeiket...
- Te fogsz változtatni?
- Szeretnék.
- Fogsz változtatni?
- Remélem. Most még dühöt érzek, hogy nem tanítottak meg fájdalommentesen kommunikálni otthon, vagy az iskolában. De közben már azt is tudom, hogy nem taníthattak meg erre, mert ők sem képesek rá, hiszen gyerekkorukban ugyanezeket a téves mintákat kapták... Hogyan lehetne megtörni az átkot? ... Valahogyan meg kellene törni. Nem gondolod?... Nem akarom, hogy a gyerekeim majd az én rossz szavaimat vigyék tovább, ezzel fájdalmat okozva a saját gyerekeiknek... az én unokáimnak.
- Kin múlik ez?
- Rajtam?
- Rajtad.
- Az embereken... De hogyan tudnék rávenni másokat, hogy szintén átalakítsák a rossz mintákat?
- Mit gondolsz, hogyan?
- Példamutatással?
- Csakis. A felnőttek azt hiszik, hogy az információ átadása elég a gyerekneveléshez. Pedig a gyerek elsősorban utánzással formálódik. Ha az apja eldobja a szemetet, miért tenne ő másként? Ha az anyja ingerülten reagál a világra, miért lenne gyermeke viszonyulása más hozzá? Ha a pedagógus agressziót sugároz lényével, ugyan, hogyan is várhatja el tanítványaitól, hogy békés egyetértésben töltsék a mindennapokat, verekedés nélkül?
- Nem is olyan bonyolult szebbé tenni a világot... Csak összefogás kérdése az egész.
- Ühüm.
- Annyira szégyellem magam, hogy nem jöttem rá erre hamarabb... Sok jót tehettem volna az emberekkel, ha ezt mind tudom.
- Isten hozta a jó öreg büntudatot!

- *Valóban. Tényleg, erre akartam rákérdezni... miért van állandó büntudatom?*
- *Honnan tudhatnám? Valahonnan hoztad...*
- *Megnyugtató.*
- *Igen, az. Mert ez is csak egy beidegződés. Azaz...*
- *Azaz változtathatok rajta, igaz? Mit kell tennem?*
- *Alakítsd át az érzést szeretetté.*
- *Megint kezded?*
- *Persze. Saját tapasztalatom szerint mindennek a kulcsa ez.*
- *Micsoda?*
- *Az, hogy végre nem küzdesz a félelmeid ellen, hanem átöleled őket.*
- *Öleljem át a félelmeimet? Ez meg mit jelent?*
- *Azt, hogy kiengeded a „skatulyából” őket.*
- *Azaz?*
- *Azaz, ha szembetalálkozol velük, nem elmenekülsz tőlük, hanem megpróbálsz megérteni őket, és elfogadni, hogy vannak. Nem letagadod létezésüket, hanem felteszed nekik a kérdést: mire is tanítanak engem?*
- *Ezt még mindig nem értem.*
- *Nem baj.*
- *Lenézel ezért, ugye?*
- *Szerinted?*

Mi a feladat a gondolatokkal?

- *Hogy érted ezt?*
- *Azt mondtad, a szavak, a tettek és a gondolatok egyaránt számítanak. A szavakat már értem. A tetteket is. De mi a helyzet a gondolatokkal?*
- *Teremtenek.*
- *Ühüm.*
- *Mágikus hatással bírnak.*
- *Aha. Próbáld úgy beszélni, hogy egy egyszerű emberi lény is megértse.*
- *Az imént megbeszéltük, hogy a szavak varázsigék. Képesek olyan hatást kifejteni, ami által a hallgató világképe átformálódik.*
- *Igen, erre emlékszem.*
- *A gondolatok hasonlóan működnek.*

- *Azt még el tudom fogadni, hogy a gondolatolvasók ezek hatására változnak, de például velem mi a helyzet? Én ugyanis a szavakat még csak-csak meghallom, de mást aligha.*
- *A gondolat energia, ahogyan minden ebben az Univerzumban.*
- *Ezt fizikából tanultuk, igen.*
- *Oké. A negatív töltetű gondolat így törvényszerűen...*
- *Negatív energia?*
- *Telitalálat.*
- *A pozitív gondolat pedig pozitív energia, ha jól sejtem. Ez így rendben. De attól még én nem tudok a te gondolataidról...*
- *Dehogynem. Tudhatnál róluk, csak éppen az adottságot, amely mindannyiunké, háttérbe szorítottuk. Úgy is mondhatnám, hogy kijöttünk a gyakorlatból. Amit nem használunk, az, ugye, feledésbe merül.*
- *Jó, rendben. De a tény akkor is az, hogy én itt és most nem tudok gondolatot olvasni. Akkor nincs is teendőm azzal, ami a te fejedben megszületik.*
- *Dehogynem... Több okból is érintett vagy az én gondolataimmal kapcsolatosan. Az egyik az, hogy elképzelhető, hogy hamarosan meghallod őket, vagy legalábbis egy részüket, szó formájában – hiszen a szó és a tett alapja minden esetben a gondolat.*
- *Ezt elfogadom.*
- *Ám azzal is számolni kell, ha érzékeny vagy az energiákra, amelyeket a gondolataimmal én magamban megteremtek, ösztönösen felveszed azok rezgését. Mondok erre egy egyszerű példát: ha bennem harag van irányodban, hiába nem foglalom azt szavakba, és nem mutatom ki tettekkkel – te azt igenis megérezed.*
- *Általában, igen.*
- *Oké. A haragenergiáim benned rossz érzéseket keltenek, és beindítanak egy láncreakciót. Azaz: életre keltenek benned is gondolatokat... amelyek lehetséges, hogy ez esetben nem volnának túlságosan kedvesek. Máris kölcsönösen romboltuk egymás hangulati világát.*
- *Ez igaz. De mi történik, ha én ellenállok?*
- *Azzal visszaküldöd nekem a negatív energiát, mint egy bumerángot – és lehetséges, hogy ez tovább fokozza az én haragomat...*
- *Mit tehetnék?*
- *Alakítsd át szeretetté.*
- *Ühüm. Ehhez nagyon ügyesnek kellene lenni.*
- *Kipróbáljuk?*
- *Köszönöm, nem... Szóval: a gondolat energiát teremt, amit kisugárzunk a környezetünkre.*

- És nemcsak a jelenlévőkre. Azokra is, akik távol vannak. Akire, vagy amire a gondolat irányul, ahhoz érkezik be az energia. Ha egy családtagodat, vagy barátodat támogatni szeretnéd, sokszor elég pozitívan gondolni rá, és máris erősítetted őt a gyógyulásban. Sajnos ugyanennek az ellenkezője is igaz.

- *Ha te tudnád, hány gondolat születik a fejekben naponta...*

- Ezzel mindenki így van. Ezért fontos a tudatosság.

- *Kérlek, ne szaladj előre! Követni szeretném, amiről beszélsz.*

- Jól van, lassítok.

- *Nagyon sokszor ítélekem. Bírállok másokat.*

- Igen, ezzel gyöngíted az erejüket.

- *Nagyon?*

- Az attól függ.

- *Mitől?*

- Hogy mekkora az erőd. És hogy mennyi energiát hoz az adott gondolatod.

- *Ez min múlik?*

- Például, hogy egy-egy érzést, gondolatot milyen sokáig hagysz hatni a fejedben.

- *Elpusztíthatom?*

- Inkább alakítsd át...

- *Tudom, szeretetté...*

- Ne gúnyolódj.

- *Bocsánat. Folytasd.*

- Önmagadra hogyan szoktál gondolni?

- *Ezt megint, hogy érted?*

- Milyen gondolatokkal közelíted meg saját lényedet?

- *Ezt inkább hagyjuk!*

- Ha negatív üzeneteket küldesz önmagad felé, nemcsak a téves beidegződéseket, a mantrák hatását erősíted magadban, de a sötét energiákkal továbbbrombold saját lényedet. Az önutálatod így nemcsak a gyerekkori sérüléseidből eredeztethető, hanem jócskán rá is teszel még néhány lapáttal, amikor sértő üzeneteket küldözgetsz a belső világodba.

- *Honnan veszed, hogy utálok magam?*

- Ne viccelj már! Elég rád nézni... sugárzod magadból az önutálatot. Csoda, hogy fizikailag még nem jelez a vészharang: nem bírom tovább, kímélj végre, mert túlcsordul bennem a mentális moslék, amellyel napról napra feltöltesz.

- *Várj, akkor igazából nem is a kívülről jövő beidegződések számítanak!*

- Azok csak annyira, amennyire befogadod őket. Ha a tudatodban képes vagy átformálni őket pozitivitássá, nincs semmi gond. Csak erre kevesen képesek.
- *Az energia nem vész el, csak átalakul.*
- A fizikai törvény igaz, csak miután elvontan hangzik, nem gondoljuk, hogy ránk is érvényes. Nagyon logikus az egész, igaz?
- *Ha belegondolok, mennyire elutasítottam ezt idáig, csak azért, mert valami spirituális maszlagnak hittem...*
- ... vagyis beskatulyáztad. Nem hagyta, hogy megmutassa önmagát számodra, és így kinyissa a világot.
- *Igen, az előítélet miatt nem engedtem meg magamnak egy fontos felismerést.*
- Ami változtathat a világon...
- ... igen. Legalábbis remélem.

Mondják azt is, mi teremtjük a saját világunkat. Elmagyarázod?

- Erre a tételre már magad is rájössz. Megpróbálsz?
- *Inkább csak figyelek. Biztonságosabb.*
- Oké. Ha útra kel belőled egy gondolat, annak a rezgése – ahogy már megbeszéltük – kihat a környezetedre, vagy arra, akire, amire vonatkozik. Ez persze nem jelenti azt, hogy ha van egy ártó gondolatod valaki felé, az illető ettől máris feldobja a talpát.
- *Akkor mit jelent?*
- Azt, hogy a célszemély, ha nem tudatos, és ha alapvetően szintén sötét energiákat teremt önmagában a gondolataival – befogadja ezt a szintén negatív rezgést.
- *Azaz még negatívabb lesz?*
- Valahogy úgy. Vagy pedig...
- *Vagy pedig?*
- Ha erős pozitivitással feltöltött az aurája – az energiamezeje -, akkor a sötét energiát vagy átalakítja fénné, vagy pedig jobb híján, visszadobja a „küldeményt” számodra, persze akaratlanul. Ezek a folyamatok ritkán tudatosak.
- *Ez elég ijesztően hangzik.*
- Sosem mondtam, hogy az élet könnyű. Vagy elfogadod a szabályait, vagy szenvedsz.
- *Most inkább elfogadnám... Bocs, figyelek.*
- A lényegét elmondtam.
- *Sok mindent még nem. Gondolom, mindez a pozitív energiával is így zajlik.*

- Pontosan. Ha valakire jó szívvel gondolsz, sokat tudsz erősíteni rajta.
- *És ez által én is erősödöm.*
- Így van.
- *És mi van, ha valakiért aggódom?*
- Akkor nem bízol abban, hogy képes járni a saját útját. Ez pedig félelem...
- ... *ami gyengít. Igaz?*
- Igen. Ha a másik emberen segíteni szeretnél, nincs más teendőd, mint fényt és szeretetet küldeni felé gondolatban. Rengeteget számít.
- *Az anyák sokszor azt hiszik, hogy a túlélésük segítség a gyerekeknek.*
- Tévednek. De úgy látom, ez a megbocsátásosdi még igencsak folyamatban van benned.
- *Rossz gondolattal előidézhetőek akár katasztrófák is?*
- Ahogy mondtam, ez a teremtőerőnkön múlik. Mindenesetre azt bölcs felismerni, hogy amilyen a rezgésünk – azaz amilyen gondolati töltettel rendelkezünk -, olyan rezgésű eseményeket, személyeket hívünk be az életünkbe. Elég szétnézni a környezetünkben, remek tükröt ad arról, hogy épp milyen állapotunkat éljük.
- *De még mindig változtathatunk...*
- Ahogy mondd!
- *Az az igazság, hogy ez számomra most túlságosan egyszerűen hangzik. Azt hittem, ennél bonyolultabb az élet.*
- Figyelj, kísérletezz, és meglátod...

Ez volna a spiritualitás?

- Nem tudom.
- *Hogyhogy?*
- Fogalmam sincs arról, hogy mit takar manapság ez a fogalom.
- *Azt hittem, te spirituális utat jársz... Mások legalábbis ezt mondták nekem, rólad. Én meg ezért sem kerestem a találkozást évekig veled.*
- Zavart a „skatulya”, amelybe – ezek szerint – engem mások belehelyeztek?
- *Igen, előítéletem volt. De most egészen jól érzem magam.*
- Mi változott?
- *Igen, tudom, kinyitottam a „skatulyát”! Meg a te tanításaidat hallgatva nem is tűnik akkora hókuszpókusznak ez az egész...*

- Felejtsd el a tanítás szót. Nem tanítalak. Nem vagy a tanítványom. Ez már megint „skatulya”, és ha belehelyezed a kettősünket, sok tanulási lehetőségtől elzársz minket.
- *Tölthetek teát?*
- Igen, kérek.
- *Vicces, átvettem a házigazda szerepét.*
- Jól tetted.
- *Szóval: mi is az a spiritualitás?*
- Mondtam, hogy fogalmam sincs róla.
- *Akkor mit képviselsz?*
- Önmagamat. A saját utamat igyekszem járni, minél szabadabban.
- *Akkor nem értem...*
- Mit nem értesz?
- *Belépek egy könyvesboltba. Végignézem a kínálatot. Millió a könyv ezotéria kulcsszó alatt. Néhányat kiválasztok – csak úgy, kíváncsiságból -, és máris elmegy a kedvem az élettől.*
- Csak nem! Ha neked ennyi elég...
- *Nem úgy értem. Irritál az egész. A Mindentudóktól hemzseg a világ. Én meg itt vagyok ostobán...*
- Figyelj a gondolataidra!
- *Most ne legyen őszinte? Ha az iménti példabeszéd a gondolati teremtésről azt tanítja, hogy hazudjak idillt önmagamnak, akkor inkább köszi, nem kérek belőle. A „keep smiling” nem az én világom.*
- A kettő nem ugyanaz. Más a „skatulya”, és más a szabad akarat.
- *Megmagyaráznád?*
- Van, amit megfelelési kényszerből tesz az ember, például, mert nem akar kilógni a sorból, és miután mindenki más vigyorg körülötte, úgy érzi, neki is kötelező. De ez nem belülről fakad – ez színjáték. Amiről én beszélek: tudatosság.
- *Azaz?*
- Felvállalása az energia-transzformációnak.
- *Oké, ezt az agyam felfogja. A többit meglátjuk. Igyekszem nem lázadni. Hallgatlak.*
- Azt mondtad, zavarnak a spirituális témájú könyvek.
- *Nem ezt mondtam. Azt mondtam, hogy hányok a Mindentudóktól.*
- Miért?
- *Nemcsak, mert kicsinek érzem magam mellettük. Hanem, mert jár a szájuk, és az egész mögött nincs semmi.*

- Honnan tudod?

- *Igen, megint „skatulyát” gyártottam. Bocsánat. Ez bizonyára beidegződés nálam, igyekszem letenni!*

- *Vagy nyitsz inkább egy skatulyagyárat, és meggazdagszol belőle...*

- *A mai világban biztosan sikeres lenne, igen. Nem is rossz ötlet. Szóval... „skatulya” - téma elvetve. Nem ítélekem – befogadok. Nem ítélekem – befogadok... Vicces. Olyan, mintha hipnotizálnám önmagam.*

- Ühüm.

- *Hipnotizálom önmagam?*

- *Nem teljesen, de közel jársz az igazsághoz.*

- *De ha én ezt teszem, mit tesznek mások? A média?*

- Ühüm.

- *A média nem tesz mást, csak hipnotizálja az embereket. Úristen, most döbbenek rá, mekkora hatalom van a kezében! Bármit képes elhitetni velünk... ahogyan a politika is. Az iskola. Az egyház. A színház... Azt faljuk be, amit megetetnek velünk. Igaz?*

- Ühüm.

- *De ebben a folyamatban hol az én szabadságom? Ebbe bele lehet bolondulni: már nem tudom, hol kezdődöm én, és hol a világ... Fogalmam sincs, mi az, ami saját belőlem, és mi belém kódolt külső igazság... Ez téboly!*

- Nyugalom.

- *Nincs, amivel megnyugtathatnál. Attól tartok, összetörted a világomat.*

- *Ha ehhez háromórányi beszélgetés elég neked, akkor meg is érdebled.*

Mi a spiritualitás?

- *Na, kiduzzogtad magad?*

- *Arra jöttem rá, hogy te is manipulálsz. Mást sem teszel, amióta idejöttem, mint különféle nézeteket plántálsz a fejembe.*

- *Ha vagy olyan hülye, hogy befogadod őket...*

- *Tessék?*

- *Nem azzal kezdtem a beszélgetést, hogy nem akarlak meggyőzni téged semmiről?*

- *Akkor is... befolyásolsz.*

- Ez azt jelenti, hogy nincs benned erő. Formálódsz, akár egy gyurma. Ez pedig veszélyes állapot. Ha egy bűnszövetkezet tagjai arról beszélnek neked, hogy a bankba betörni jó – elhiszed nekik?

- *Nem...*

- Miért nem?

- *Nem tudom, de nem. Nem akarok hinni neked sem, de mégis, hatnak rám a szavaid.*

- Oké, akkor vedd a kabátodat, és menj haza! Ha egy párbeszéd nem gondolatokat ébreszt benned, hanem hipnotizál – akkor a te fejedben igencsak nagy lehet a baj.

- *Nem megyek. Hallgatlak.*

- Befejeznéd ezt? Bólogatsz, mint valami „szektás”: Hallgatlak, Mester. Figyelek, Mester. Mindent elfogadok tőled, Mester... Bocs, de nekem erre nincs időm. Vagy beszélgetünk, vagy pedig menj haza, és én lefekszem aludni. Ennyi erővel ugyanis egy bábunak is fecseghetnék.

-... *akkor mit vársz el tőlem?*

- Tőled? Az égvilágon semmit. Most úgy érzem, mintha egy szót sem váltottunk volna idáig. „Mit parancsolsz, kedves gazdám?”. Nem akarsz esetleg kifényesíteni a cipőmet? Tessék, itt van. Ráfér egy kis takarítás.

- *Leblokkoltam. Nem tudom, mit keresek itt...*

- Ezt is hallottam ma már.

- *Mit csináljak?*

- Amit akarsz.

- *El sem tudod képzelni, milyen nehéz nekem... Idáig éltem egy világban, most meg fogalmam sincs róla, hol vagyok...*

- Sajnálom, nem segíthetek. Én beszélgetni vagyok itt. Valakivel, aki velem egyenrangú.

- *Sajnálom, hogy fárasztalak. Tudom, hogy teljesen idióta vagyok. Azt sem csodálom, ha most megvetsz.*

- Nem unod magad?

- *Basszus! A régi programokat nyomom, igaz? A hipnotizált világot, amiből épp kitörni készülök. Esküszöm, olyan, mintha skizofrén lennék. Mintha ketten beszélnének a fejemben. Az egyik a múlthoz akar kötni, a másik pedig meg akar fékezni a jelenben, hogy figyeljek... hogy képes legyek figyelni. Nagyon hülyén érzem magam. És vannak pillanatok, amikor ellenségnek gondollak.*

- Akkor ne kérdezz többet.

- *Szeretnék... a kérdések megnyugtatóknak.*

- Miért?

- *Mert egyébként is bennem vannak, és fojtogatnak szüntelenül. Ha kimondom őket, és még válasz is jön rájuk, legalább megmozdítanak bennem valamit.*

- Mit?

- *Gondolatokat. Önálló gondolatokat... Ez már a szabadság?*

- Talán. Honnan tudjam? Olyanokat kérdezel időnként, amelyekről fogalmam sincs... Szabad lény vagy. Azt gondolsz, beszélsz és cselekszel, amit csak akarsz.

- *De idáig nem így voltam. Mert meg akartam felelni mindenkinek, akivel csak összehozott az élet. Szokatlan ez a felállás. Azt sem tudom igazán, hogy ma ki vagy... mégis megsúgom neked a titkaimat. Talán azért, mert tudom, hogy nem vagy kíváncsi rájuk. Hagyod, hogy beszéljek. És azt is, hogy kérdezzek. Ez nagyon különös. Nem fecsegni, céltalanul, hanem benne lenni egy helyzetben, igazán, ez nagyon szokatlan.*

- Sírész?

- *Mert könnyebb most. Azt siratom, akit annyiszor bántottam... Önmagamat.*

...

...

...

- Jobban vagy?

- *Jobban. Nehezen bírod az érzéseket. Te inkább filozofikus alkat vagy.*

- Biztosan. Te ezt inkább látod.

- *Oké. Nem elemezlek.*

- Ha kedved van hozzá, tedd azt.

- *Nincs kedvem hozzá.*

- Jó.

- *Szóval ott hagytuk abba, hogy zavarnak a Mindentudók...*

- Megértem.

- *Téged is?*

- Nem. Engem nem zavarnak... Régebben inkább.

- *Mostanában miért nem?*

- Mert úgysem érthetem a világukat. Ki tudja, mi rejlik bennük.

- *Nincs skatulyázás! Nem ismerhetjük a beidegződéseiket, igaz? Nem tudhatjuk azt sem, mitől félnek. Mit hipnotizált beléjük a világ... Azt hiszem, még soha, senki életét nem ismertem. A sajátomat is beleértve. Ez furcsa, nem?*

- Nem. Természetes.

- *Nem is ismerhetem meg?*

- Nem. Részleteiben, talán. De a változás nem hagyja, hogy minden rezzenést nyomon követhessünk. Az egész egy fene nagy varázslat... Gondolj csak bele, hány fűszál adja ki a rét zöldjét - és mindnek megvan a saját története. Vagy képzelj csak bele magad az óceán helyzetébe, amelynek része megannyi saját sorssal bíró hullám... Ki tudná ezt megérteni?

- *Borzongok. Olyan gyönyörű és olyan titokzatos ez az egész.*

- Az élet? Az. Gyönyörű és titokzatos.

- *Akárcsak az ember.*

- Akárcsak az ember...

- *Tegnap reggel összefutottam a postásfiúval. Rá sem pillantottam, csak rutinból köszöntem neki. Képzeld, eszembe sem jutott, hogy neki is van saját élete... Neki is van személyes világa, millió gondolattal, amelyek szüntelenül születnek, és alakítják őt, a környezetét – és így valamennyiünk valóságát. Csak elszettem mellette, és még egy mosolyt sem kapott tőlem. Pedig biztosan jóleső lenne az Univerzum szorgos munkásának az, ha elismernék egyedi megnyilvánulásaiért. Mert, azt hiszem, csak vele együtt működőképes ez a rendszer. Lehet, hogy mindannyian kellünk, minden pillanatban és éppen úgy, ahogyan aktuálisan lenni tudunk - mert csak általunk forog a Gépezet?*

- Ez szép.

- *Igaz is?*

- Fogalmam sincs róla, de tetszik.

- *Mi van a mesterekkel?*

- Milyen mesterekkel?

- *A Mindentudókkal.*

- Mi lenne? Élnek, dolgoznak, mint az általad említett postásfiú. Teszik a dolgukat.

- *Hiszel bennük?*

- Nem értem a kérdést.

- *Szerinted: van közöttük hiteles?*

- Van az emberek között hiteles?

- *Biztosan.*

- Akkor a mesterek között is biztosan van hiteles.

- *De ők mégiscsak tömegeket hipnotizálnak.*

- A hitelesek biztosan nem tesznek ilyet. Vagy ha mégis megtörténik, az a tanítványok fanatizmusa. Az ugyanis, aki szembetalálkozott már az igazsággal, tudja, hogy rabságba ejteni senkit nem lehet.

- *Dehogynem! Nézz körül! Rabságban van itt szinte mindenki... én is. A hipnózis rám is hat.*

- Mondtam, ez annak a baja, aki csapdába csalja önmagát. Ez a te felelősséged, nem másé. Senki nem kéri, hogy nézd a televíziót, vagy csatlakozz egy szektához. Ha így teszel, vállalnod kell a döntésed következményeit. Ha hiszel a rémhíreknek, amelyek elárasztják a világot – ismerd el, hogy ezeknek a negatív rezgéseit te magad fogadtad az elmédbe. Erről más nem tehet. Szabad akarat van. Bármikor változtathatsz azon, ami nem a világodba való.

- *Ismersz hiteles mestert?*

- Nem tudsz elszakadni a témától... Na jó, számtalan hiteles mestert ismerek. Te is közöttük vagy, hiszen éppen türelemre nevelsz... Sajnálom, de bármennyire is dolgozol rajta, a „címkéket” továbbra sem tudom elfogadni. Számomra az a mester, aki barátként, útítársként, vagy akár ellenségként bevonzódik az életembe, és akinek a gondolatait szívesen meghallgatom. Amivel ezek közül szimpatizálok, azt tovább kóstolgatom, amelyik nem fér bele a világképembe, azt újtára engedem. Eszembe sem jut követni bárkit is, amikor épp elég komplikált vagyok önmagam számára. Elég saját magamat fejtegetnem... Persze, segítek, ahol tudok, és tanulok, ahol alkalmat találok rá. De a mások lábnyomában való lépkedéshez én túl szabad vagyok... Továbbálok, ha úgy érzem, a barátság már nem tud újat adni számunkra... Így szép emlék marad az út, amit addig együtt jártunk.

- *Ennyi?*

- Persze, hogy ennyi. Az, aki függésbe hajtja önmagát, a legfontosabb adománytól válik meg – a szabad akarattól, amely evolúciójának előfeltétele. Ha bárkit is magad fölé emelsz, és kizársz miatta mindenki mást a világodból – akár be is falazhatod magad. Határozottan úgy gondolom, hogy az az „élve temetkezés” legegyszerűbb módja. Köszönöm, de én ezzel inkább nem élek.

- *Van tökéletes ember?*

- Viccelsz? Hogyan lehetne? Vagy ha mégis, már régen „elröpült” volna egy másik dimenzióba. A legfontosabb „földelési technika” maga a tanulás folyamata.

- *Akkor mégiscsak tapasztalni érkeztünk a földi világba!*

- Mondhatni.

- *Értem. Mégis, sokan mutatják azt kifelé, főként spirituális körökben, hogy már készen állnak.*

- Mire?

- *A tanításra. A gyógyításra.*

- Mások megváltására? Köszönöm, ebből megint nem kérek. Az, aki késznek érzi magát, stagnál saját önimádatában. Az még nem járta meg a belső poklait. Sajnálom, nem hiszek a

szeplőtlen életben. Abban hiszek, hogy minél többet hibázunk, annál több lehetőségünk van a megértésre.

- *Azaz ha sok bűnt elkövetek, van esélyem a mennybe jutni?*

- Ne légy cinikus. Nagyon jól tudod, hogy miről beszélek. Arról, hogy aki nem járta végig a befelé vezető út stációit, aki nem szembesült belső démonjaival, aki nem feszítette keresztre önmagát – annak nincs mit megosztania. Az nem tapasztalt még eleget.

- *Enni kell a tudás fájának gyümölcséből ahhoz, hogy megérthessük önmagunkat?*

- Igen, bűnbeesés nélkül nincs felismerés – és nincs fejlődés sem. Csak a poklokat megjárt ember képes egyre szabaduló lényével másokat is inspirálni.

- *Ez nem a felelősségvállalás ellen szól?*

- Ellenkezőleg. A megtisztuláshoz, az ön-megbocsátáshoz kell igazán az erő. Ahhoz, hogy elmúljon belőlünk a bűntudat...

- *Az, ami most is fojtogat, miközben beszélsz hozzám.*

- Bűnbe estél?

- *Biztosan. Sokszor. Konkrétan nem emlékszem, de mégis tudom, hogy megtörtént, nem egyszer.*

- Ahogyan valamennyiünkkel. Ebben az életben, vagy egy korábbiiban.

- *Megint a reinkarnáció...*

- Igen. Meséljek róla?

- *Csak ha akarsz.*

Mi a reinkarnáció?

- Végtelen utazás.

- *Világos!*

- Szeretném azt elmondani, amit én gondolok róla.

- *Oké.*

- A lélek örök.

- *Ühüm.*

- Hangsúlyozom: úgy hallgasd, mint egy történetet. Azt fogadod el belőle, amit szeretnél. Másként nincs értelme a beszélgetésünknek.

- *Jó. Értem.*

- Az én világnézetem szerint a lélek örök. Ami halandó, az a fizikai test.

- *Ühüm.*

- Arról már beszélgettünk, hogy a lélek földi leszületése előtt körülményeket választ magának.

- *Igen, emlékszem.*

- Úgy képzeld el ezeket a körülményeket, mint egy színpadot.

- *Van a rendező...*

- Úgy van! Van a rendező – nevezzük Istennek, Teremtőnek, Alkotónak, Természetnek, Univerzumnak, bárminek. És vannak a színészek...

- *Te, meg én, meg a többi ember.*

- Pontosan. Egy élet – egy szerep. Külső és belső tulajdonságok. Helyzetek. Viszonyok.

- *Színésztársak?*

- Lélektársak. Egy olyan lélekcsoporthoz tartozol, akik életről életre segítik egymást a szerepjáték eszközével.

- *Mintha a kollégáim lennének? Azt akarod mondani, hogy az anyám, vagy a barátom egy-egy, ugyanazon társulathoz szerződött színész, aki azért jött, hogy helyzeteket segítsen kialakítani az általam játszott figura számára azért, hogy azokból tanulni tudjak?*

- Jó nyomon jársz.

- *Értem a hasonlatot. Így minden egyes életben mást és mást jelentünk egymás számára?*

- Igen. Többnyire.

- *Attól függően, hogy mit kíván meg a szövegekönyv.*

- De ezen a szövegekönyvön útközben alakíthatunk, ne feledd!

- *Igen, a változások! ... Gondolom, nem én vagyok a társulaton belül az egyetlen főszereplő-jelölt.*

- Nem, párhuzamosan zajlanak a történetek, és mi át-átlépünk egymás játékába. Mindenkinek van egy színdarabja, amelyben ő az abszolút hős. Azt azonban, hogy mi a műfaj, és hogyan alakul a történet, a szabad akarat dönti el.

- *És a rendező.*

- Persze, némi beleszólása neki is van a sztori alakulásába.

- *Mennyi?*

- Például, hogy olyan helyzeteket inspiráljon, amelyek által megtörténhet a katarzis.

- *Katarzis?*

- Igen. A hős döntéshelyzetbe kerül: vagy felemelkedik, vagy szenvedésre ítéli önmagát.

- *Ez nincs benne a szövegekönyvben?*

- A döntés iránya nincs. Ezt a szereplők improvizációval fogalmazzák meg, játék közben.

- *Lehet, hogy egy korábbi szerepemben csavargó voltam? Vagy király?*

- Elképzelted.
- *És miről szólt a szerepem?*
- Én azt nem tudhatom. Néha sejthető azonban abból, hogy milyen helyzetgyakorlatokat kényszerülsz játszani jelen életedben.
- *Merthogy? Sorozatban gondolkodjak?*
- Nem egészen. Amit a múltban tettél, annak a következményeivel számolnod kell. Akár jót, akár rosszat cselekedtél, annak mindig van visszahatása.
- *Ami a következő életemben nyilvánul meg?*
- Vagy máskor. Egy azonban bizonyos, a gondolat, a szó és a tett, amely általad megszületett, előbb vagy utóbb bumerángxént visszatér hozzád.
- *Ha most boldogtalan vagyok, azt jelenti, hogy egy korábbi életemben rosszul döntöttem?*
- Vagy éppen... De ezen megint csak tudsz változtatni.
- *Hogyan? Bűnt követek el, és máris oldást nyerek.*
- Nem egészen. A karmát ki kell dolgozni. El kell jutnod a felismerés, a megértés állapotáig, majd a tiszta megbocsátásig.
- *Ajaj. Ismét a megbocsátás...*
- A szeretetet tanuljuk, mindannyian. Ha annak a művészetét egy adott élethelyzeten keresztül elsajátítod, szabad vagy.
- *Ez túlságosan könnyű így.*
- Úgy véled? Akkor miért szenved annyi ember a bolygón?
- *Nem tudom. Azt sem, hogy miért szenvedek én... És a halál?*
- Ledobod az elnyűtt jelmezedet. Később pedig új szerepet kínál számodra a rendeződ.
- *Ugyanabban a társulatban?*
- Nagyjából.
- *Viszontlátom a régi kollégákat?*
- Igen, bár nem mindig ismeresz rájuk. Túl profi a jelmez...
- *Akkor miért fáj, ha valaki meghal?*
- Mert az, aki csak a megszűnő szerepet látja, úgy hiszi – az elmúlás végleges. Pedig nem az... Halálunk után megpihenünk, majd ha készen állunk az újabb tanulási folyamatra, ismét leszületünk a Földre.
- *Akkor a Föld a színpad?*
- Pontosan.
- *És én is színész vagyok?*
- Aha.

- *Meg te is?*

- *Aha.*

- *És azért vagyunk, hogy tanuláshoz segítsük egymást?*

- *Így van.*

- *Látod, csak tanítasz... Jól éreztem én.*

- *Csak nem úgy, ahogyan akkor gondoltad. És te is tanítasz engem. Egymás által tanulunk.*

- *Várj, valami nem stimmel.*

- *Igen?*

- *Ha így van, akkor senki nem jó vagy rossz. Mindenki csak alakítja a rá szabott szerepet.*

- *Bizonyos értelemben ez is igaz, valóban. Néha az, aki a legkomolyabb fájdalmat okozza neked, a leghatékonyabb segítőd a felemelkedésben.*

- *Ühüm. Akkor miért olyan nehéz a megbocsátás?*

-...

- *Szép elmélet. Honnan tudod, hogy így van?*

- *Nem tudom. Érzem. No, meg az élet igazolja. Vannak rá bizonyítékaim, amelyek engem meggyőztek, ám másokkal nem megoszthatók. De még az sem kizárt, hogy mindaz, amit elmeséltem neked, csak a saját agyszüleményem... a képzeletem játéka. Ki tudhatja?*

- *Nekem sem árulhatod el, melyek ezek a bizonyítékok?*

- *Neked sem. Túl személyes.*

- *Aha.*

- *És rájöttem, hogy nem feltétlenül bölcs az érintett, ám emlékezni nem tudó felekkel megosztani azt, amit emlékként egy korábbi életből, róluk őrzöl.*

- *Miért nem? Nagyon izgalmas volna tudni, hogy...*

- *Igen, az volna. De felkavarja a jelenlegi kapcsolódásokat, és így nem hagyja azokat természetes, spontán módon alakulni.*

- *Pedig szeretném tudni, ki voltam én neked...*

- *Nincs jelentősége. A jelenlegi kapcsolatunk a fontos.*

- *És az milyen?*

- *Nem tudom.*

- *Én sem.*

- *Majd... Talán.*

- *Talán.*

- *Oké. Inkább ugorjunk!*

- *Nevetnem kell rajtad.*

- Akkor neved! Vagy inkább igyál teát!

Még mindig nyomaszt ez a manipuláció dolog...

- Minden a te választásod. Az is, hogy milyen filmet nézel, vagy milyen könyvet olvasol, hiszen a befogadott energia befolyásolja a tudatodat. És az is, hogy milyen embereket hívsz be a társaságodba.

- *Honnan tudhatnám, hogy mi a jó nekem? Mi visz előre? Vagy épp ellenkezőleg: mi sodor bajba? Számos esetet felhozhatnék példának, hogy milyen könnyű egy ember életét tönkretenni, csak azért, mert egyszer hibázott. Ebben engem, ne haragudj, de nem vigasztal az, amit az imént felvázoltál a reinkarnációról. Attól még a jelenlegi élet szenvedés...*

- A karma is döntő ebben, vagyis az, hogy mit hoztál korábbról magaddal. Ám nem kizárólagosan ez a meghatározó. Tudatos, pozitív jelenléttel igenis távol tarthatod magadtól a negatív támadásokat, és stabillá teheted önmagad.

- *Félek a támadásoktól...*

- Ühüm. Mit is vonz magához a félelem?

- *Félelmet. Rossz energiát. Ha túl sokat félsz valamitől, eséllyel invitálsz meg magadhoz. Azaz önmagam ellen dolgozom, ha áldozattudattal vagyok a világban. De olyan nehéz elengedni az áldozattudatot!*

- Ezért olyan kevés a megvilágosodott ember a Földön.

- *Ezt megint valami szekta-dumának érzem, bocs. Megijeszt a kifejezés.*

- Pedig ez sem hókuszpókusz. Egyszerűen csak „beskatulyázták” a fogalmat az emberek, anélkül, hogy mögé néznének, mit is jelent valójában.

- *Oké, mit jelent valójában?*

- Magasabb tudatállapotot.

- *Hurrá!*

- Érzed, máris mennyire bezártál? Így nem fog menni...

- *Oké. Igyekszem nem falakat építeni...*

- A megvilágosodás folyamata azt jelenti, hogy egyre inkább túl tudsz lépni a korábbi „skatulyákon”. Felszabadítod magad az előítéletektől, a félelmektől, a blokkoktól, az érzelmi akadályoktól, és így tovább. Mindattól, ami szorongással tölt el a mindennapokban.

- *Jól hangzik.*

- Belül egyre komolyabb bizonyosságot teremtessz: bármi is történjék veled, rendben van, mert az mind előrevisz a fejlődésben. Megnyílsz az Életre, és hagyod, hogy az rajtad keresztül áramoljon. Ez az elfogadás útja. A szeretetállapot felé való haladás.

- *Miért folyamatról beszélsz? Nem csettintésre történik?*

- Nem tudom, hogyan történik, nyilvánvalóan mindenkinél másképpen. Emlékezz: nincs skatulya! Az ember – evolúciójának jelenlegi szintjén – már bizonyos megvilágosodottsági fokozatokat elért.

- *Én is megvilágosodott vagyok?*

- Igen, benne vagy a folyamatban. Ám fejlődni mindig lehet... Tudatosan is.

- *Ez így megnyugtató. Illetve mindig is tudtam, hogy ez van, csak...*

- Csak megijesztettek a kifejezések...

- *Igen. Meg a fanatizmus, ami sokszor ehhez társul.*

- A bálványimádás az emberi elme túlradó rajongása, amely egy idő után átfordul fanatizmussá. Mit jelent a fanatizmus? Azt, hogy egyetlen elvet fogadsz el a világban, és minden mást gyűlölettel elutasítasz. Függetlenül válsz egy konkrét személytől, vagy csoportosulástól, irányzattól, és - a szeretet nevében - az azon túli világot megbélyegzed. Elmúlik belőled a nyitottság, a kíváncsiság, a befogadás képessége, és megszűnsz diák lenni az élet-iskolában. Ami korlátoz a tanulásban, azt én csak szekta-tudatnak hívom, vagy behipnotizáltságnak. Ami azonban szabaddá és élettélivé tesz – nem lehet rossz. Szerintem.

- *Az emberek félnek az ismeretlentől... Te mondtad.*

- Igen. Számtalan egyház van a világban, és megannyi ezoterikus iskola működik mindenfelé.

- *Miért?*

- Mert az emberek bizonytalanok a szabadságukban, igénylik az irányítást. Ezért – jobb híján – létrehoznak „skatulyákat”, ami nem is feltétlenül baj. Ugyanis ezen intézmények között sok a hiteles, hiszen képes a szeretet felé vezetni az embert. Ám sok olyan is van, ami kalitkába zár, elválaszt másoktól. Miután közösségi létre vagyunk „kódolva”, szerintem nincs abban semmi rossz, ha az ember csoporthoz kapcsolódik, és velük közösen dolgozik egy szép célért. Abban a pillanatban azonban, amikor elveszti a szabad akaratát, probléma van. Meglátásom szerint erről a legtöbb esetben nem is a csoport vezetője tehet, hanem az az ember, aki ilyen állapotba ringatja önmagát. Aki elhiti magával, hogy egyetlen mesteré az igazság – és persze az épp ő választotta -, mindenki más pedig hazudik, félrevezet.

- *Érdekes, amit mondasz. Nemrégiben az egyik elfogadott vallás követője támadt nekem azzal, hogy pokolra jutok, mert nem az ő értelmezése szerinti valóságban hiszek...*

- Érzékeny a téma, nem is szeretnék belemenni. De azt hiszem, csak akkor szabad az ember, ha képes elfogadni azt, hogy bármely irány, amely a szeretetre épül, elvezethet önmagunkhoz. Tudja, hogy mindenki egyfelé tart, csak épp a lényegét megfogalmazni képes szavak különbözőek.

- *Miben higgyek?*

- Micsoda kérdés ez?

- *Segítenél megtalálni a hitemet?*

- Nem.

- *Rossz, hogy úgy érzem, nem hiszek semmiben.*

- Igen, az lehet fájdalmas. A hit iránytűnk, amely nélkül könnyen eltévedünk a sötétben.

- *Nekem gyerekként azt mondták: nincs Isten.*

- És ha igazuk volt? És ha nem?

- *Ez is mindegy?*

- A te szempontodból igen. Nincs ember ezen a Földön, aki helyetted eldönthetné, hogy miben hiszel. A világ egyik részében Buddhához szólnak az emberek, a másokban Krisztushoz...

- *Melyik az igaz út?*

- Mindegyik.

- *Nem értem.*

- Mindegyik, amelyik a szívben születik, és erőt, inspirációt ad az embernek a fejlődéshez, az életút végigjárásához.

- *Ühüm.*

- Imádkozhatsz te akár ahhoz a seprűnyélhez is, ha az közelebb visz téged a szeretethez.

- *Akkor miért kellene a vallások?*

- Gondolom azért, amit az előbb említettem: az embereknek szükségük van egy csoportra ahhoz, hogy támogatva érezzék önmagukat.

- *Ennyi?*

- Nemcsak ennyi. Ha a szeretetért imádkozik egyszerre sok ember – pozitív energiájuk összeadódik, és erőt képez a világban.

- *Miért kell ahhoz egy szent képe, vagy szobra?*

- Azért, mert ha egy általad szeretett-tisztelt megvilágosodott lényre gondolsz, máris megnyílik a szíved. E személyek, akik egykor átadták magukat az Életnek, olyan katalizátorok, amelyek az embereket képesek inspirálni az önismeret útján.

- *Az ima tehát a pozitív teremtőerő jól bevált módszere? Annak a technikának a továbbfejlesztése, amely a gondolati irányultságra épül?*

- Pontosan. És a meditáció szintén.

- *Miért jó meditálni?*

- Sok okot felsorolhatnék, de csak egyet emelek ki most közülük.

- *Rendben.*

- Megállítja az elme örökös morajját.

- *És ez jó?*

- Mit mondtál az elmédről korábban?

- *Azt, hogy a nap huszonnégy órájában képes gondolatokat gyártani.*

- Milyen gondolatokat?

- *Attól tartok, nagy százalékban olyanokat, amelyek a félelem érzéséből születnek.*

- Akkor? Miért jó, ha tudatosan leállítható egy időre az elmetevékenység?

- *Azért, mert akkor én magam tudom szabályozni, mikor viszek rezgést a világba, és mikor maradok inkább csöndben. Ez azt jelenti, hogy megakadályozhatom önmagamát általa abban, hogy sötét energiákkal áraszam el az életemet.*

- Akár.

- *Értem.*

- A pozitív szavak, amelyeket a meditáció során mormol az ember, kiszorítják a negatív gondolatokat a tudatból. Olyan ez, mint a méregtelenítés folyamata. Ha napokig tiszta vizet iszol, és nem viszel be káros anyagokat ez idő alatt a szervezetedbe, a folyadék lassan kimossa belőled az ártalmas felhalmozódásokat.

- *Utálok méregteleníteni. Kellemetlen folyamat.*

- Valóban, és eleinte a meditációnak is lehetnek efféle hatásai, hiszen kitisztítja az elméből nemcsak az aktuális negatív gondolati mintákat, de a korábbi és jelen élet lerakódásait is. Ez pedig sokszor felkavaró, fájdalmas megélés, ám a következményei nagyszerűek.

- *Melyek a következmények?*

- Mit gondolsz? Mi történik, ha a salakanyag kitisztul a szervezetből?

- *Megkönnyebbülök?*

- Ahogy mondd. A korábbi szorongások, félelmek, harag-morzsák helyét átveszi az öröm, a szeretet. Ez persze nem történik meg egyik napról a másikra.

- *Ez tetszik. Látod? Korábban ezt is misztikus maszlagnak gondoltam... Szép kis skatulyákat gyártottam magamnak azért, hogy ne kelljen felvállalnom a fejlődést! ... Igazából évek óta*

ugyanúgy érzem magam... Nem változott körülöttem és bennem semmi, csak a szorongásom fokozódott.

- Mert egyre mélyebbre sodortad magad az elme-köreidben.

- *Igen. Tudod, hogy milyen érzés volt ez? Mintha szörnyetegeket tenyésztének az agyamban... Szüntelenül ettem őket, és ők egyre nagyobbra nőttek, míg én magam is félni kezdtem tőlük. Mielőtt eljöttem hozzád, már majdnem csak félni tudtam... Mindentől. Mindenkitől.*

- Jó, hogy ezt felismerted. Már ez önmagában hősies. De még nagyon sokat tehetsz önmagadért... Ugye, tudod?

- *Tudom.*

Fel kell ébresztenem magam.

- *Elálmosodtam. Az egyik részem aludni szeretne, a másik beszélgetni... Jó volna felébreszteni magam.*

- Igen, az emberek többsége ebben az állapotban van.

- *Melyikben?*

- *Ébredni szeretne.*

- *És a maradék?*

- *Aludni, tovább.*

- *Ez most szimbolikus, ugye?*

- *Persze.*

- *Kik alszanak?*

- *Azok, akik arra fanatizálják magukat, hogy elhiggyék, a fizikai valóságon túl nincs semmi.*

- *Reggel felkelek, munkába megyek, megfelelek a főnököm elvárásainak – vagy nem -, aztán hazamegyek, vacsorát főzök...*

- Igen. Vannak emberek, akik elhiszik, hogy ennyi az élet.

- *Szomorú.*

- *Néha elmennek kirándulni, vagy ha megtehetik, nyaralni. Ám lehet, hogy emiatt is büntudatot éreznek, mert úgy hiszik, másra is lehetett volna költeni a pénzt... úgynevezett hasznosabb dolgokra.*

- *Ühüm... Én is ebben éltem.*

- *Boldog voltál?*

- *Nem. Valami hiányzott... Azt hittem, kötelező szenvedni.*

- *Most is?*

- *Igen, most is, de mintha kinyílt volna bennem egy ablak.*
- Elindultál egy magasabb tudatállapot felé.
- *Jaj!*
- Oké. Befogadóbbá váltál az életre. Megengeded a feltételezést, hogy esetleg van más is a fizikai szemmel láthatón túl.
- *Például energia?*
- Például az.
- *Így azzá az emberré váltam, aki ébredni szeretne?*
- Csak te tudhatod, szeretnél vagy sem. Ebben nekem nincs döntési jogom.
- *Nem vagyok biztos abban, hogy ezen éjszaka után képes leszek visszaaludni.*
- Vannak, akik képesek.
- *Hogyan?*
- Túl erős hatással van rájuk a külső környezet. A megfelelést választják a nyitás helyett, és visszasomfordálnak a sorba.
- *És akik nem?*
- Azok keresni kezdenek.
- *Mit?*
- Válaszokat.
- *Mint én?*
- Mint most te.
- *És ha nem jó kezekbe kerülnek?*
- Akkor tévútra lépnek.
- *És aki tévútra lép?*
- Az egy idő után tanulni fogja, miként váljon függetlenné. Az élet mindenkit rákényszerít arra, hogy kitörjön a börtönéből, amit magának választott.
- *A börtön időhúzás?*
- Vagy tapasztalatszerzés. Talán szükséges. Az is lehet, hogy elengedhetetlen...
- *Akkor nincs is tévút... csak utak vannak.*
- Valahogy így gondolom magam is.
- *És lehet, hogy az, akit tévúton járni gondol a világ, a megélt tapasztalatai által gyorsabban fejlődik, mint az, aki a biztonságot választja.*
- Lehetséges.
- *Ez nagyon bonyolult... És tudod, hogy mi a furcsa? Folyamatosan a spiritualitás jár a fejemben, és így időnként ellenkezniem kell. Holott...*

- Holott?

- *Legbelül azt érzem, nincs is spirituális út. Csak út van.*

- Azaz?

- *Az az ember, aki a matériába zártan létezik, ugyanúgy választhat utakat és börtönöket magának, csak azok külső megfogalmazódása más és más. De még az is lehet, hogy a matéria maga is börtön...*

- Ejha!

- *Hülyeséget beszélek?*

- Nem gondolom. Hallgatlak.

- *A spiritualitás, ezotéria valójában csak egy „skatulya”, amit az emberek találtak ki azért, hogy általa értelmezhetőbbé tehessenek bizonyos jelenségeket.*

- Igen...

- *És hogy mind, kivétel nélkül az élet-színházban játszunk, attól függetlenül, hogy tudunk-e erről, vagy sem; hiszünk-e valamiben, vagy nem... Azaz a materialisták és a spirituálisok közötti különbség nem más, mint előítélet és „címke”.*

-...

- *Kinevetsz?*

- Nem. Élvezem a felfedezőutadat.

- *Oké. Magamat is meglepem azzal, amit beszélek. Fogalmam sincs arról, hogy igazam van, vagy sem, de érdekes szemlélni a gondolataimat.*

- Ugye?

- *Nahát! Kifejezetten élvezem ezt a beszélgetést. És már nem is vagyok álmos...*

- Tölts nekem teát, kérlek.

- *Szívesen... Ugye, a bölcsességért meg kell dolgozni?*

- Meg. Kétségkívül.

- *Én most ébredzem... Bár sosem gondoltam magamra úgy, mint alvajáróra. Pedig alighanem mások számára tény, hogy az voltam. A szürkeség mögött ugyanis nem igen fedeztem fel színeket. Csak éltem a világban, minden különösebb cél, vagy lelkesültség nélkül. Nem voltak irányaim, a túlélésért küzdöttem... És most mi következik?*

- Fogalmam sincs róla. Mi következzen?

- *Tanuljak meditálni? Csatlakozzak egy vallásos csoporthoz? Iratkozzak be egy ezoterikus iskolába?*

- Az is lehet út számodra. De semmiképpen nem javasolnám itt és most...

- *Miért? Nem te mondtad, hogy ezek segíthetnek?*

- Segíthetnek, de nem biztos, hogy épp neked, és épp most van szükséged bármiféle hasonló élményre. Várd ki az idődet...

- *Ez mit jelent? Ne rohanjak fejjel a falnak?*

- Túl sok minden mozog és változik jelenleg benned ahhoz, hogy a szíved szerint dönthess. Pihenj meg, és nézz rá holnap, tiszta fejjel a vágyaidra: mit is akarsz kezdeni az életeddel? Talán ez az éjszaka csak most tűnik ennyire elvarázsoltnak, és holnap a kialvatlanság józanságra szólít fel. Ki tudja? Talán elfelejtetted ezt az egészet... úgy tűnik majd számodra, mint egy álom. Sőt, az is lehet, hogy rémálom.

- *Kizártnak tartom.*

- Ilyet ma már mondtál...

- *Bocsánat. Már akkor is megbántam...*

- Tőlem soha többé ne kérj bocsánatot. A szabad gondolatért nincs okom neheztelni.

- *Oké. Bocsánat... Jaj! Tényleg bocsánat...*

- Hagyjuk.

- *Oké. Hagyjuk.*

Felébreszthetek másokat is?

- Mi van?

- *Azt kérdeztem, hogy másokat felébreszthetek-e.*

- Lehetetlen.

- *Miért? Nem ez a cél?*

- Én most felébresztettelek téged?

- *Igen...*

- Igen? Mondtam én egy szóval is neked azt, hogy ébredj?

- *Nem... Azt hiszem, nem.*

- Akkor?

- *Bevezetted a világodba.*

- Én ugyan nem!

- *Én követtelek téged a világodba?*

- Azt tetted volna?

- *Nem... Kérdeztelek, és te feleltél. A válaszaid pedig újabb kérdések feltevésére inspiráltak... Inkább kérdezni tanítasz engem, azt hiszem. Merthogy egyetlen biztos választ sem kapok tőled... Mindig csak feltételezel valamit, de nem állítasz semmit. És ez nekem valamiért jó.*

Furcsa, de tényleg jó. Szárnyakat ad. Gondolkodásra készítet... Rákényszerít arra, hogy szembenézzek dolgokkal, amelyekkel sosem volt bátorságom összetalálkozni. Újraértelmezem így önmagamot is... Ezek szerint pedig baj, ha én mást rá akarok bírni arra, hogy engem kövessen. Ugye?

- Rábírni a másikat arra, hogy a te utadat válassza – manipuláció. Ennek nincs köze a szabad akarat és a másik ember tiszteletéhez. Nem hiszem, hogy az efféle jóindulatú propagandából valaha is jó sült volna ki... Szerintem ez már akkor, ott, de egy idő után bizonyosan – minden aktuális látszat ellenére - távolodást szül a két fél között.

- *Mit tehetnék másokért?*

- Semmit. Éld az életedet úgy, ahogyan itt és most képes vagy rá. És ha ez inspirál másokat, talán elkezdnek kérdezni tőled... na, akkor válaszolhatsz. De állítani azért nincs jogod, mert te is folyamatosan változol, és mert elképzelésed sem lehet a másik egyedi világáról.

- *És ha én nagyon szeretném megosztani a világgal, amit ezen az éjszakán felfedeztem általad? Meg szeretném gyógyítani az embereket, és elmondani nekik: ne féljenek...*

- Te elhitted korábban, ha ezt az igazságot valaki kinyilatkoztatta feléd?

- *Nem. Utáltam érte, és irigyeltem.*

- Ühüm.

- *Úgy gondoltam, hogy ezzel fölém emelkedik, lekezel engem... Szabályszerűen összezsugorított a viselkedésével.*

-...

- *Hát nem emlékszel? Épp az ilyeneket neveztem én Mindentudónak...*

- Aha...

- *Te jó ég, most én ugyanazt teszem, mint amit korábban elítéltem bennük.*

- Nagyon jó! Most már legalább tudod, hogy mit érezhetnek ők... Milyen szándék vezeti az úgynevezett Mindentudókat akkor, amikor kiállnak mások elé, kinyilvánítani a „tutit”.

- *Szégyellem magam.*

- *Miért? Mert felismerted egy gyengeséged? Örülj neki! Így már tudsz rajta változtatni... Öleld át, szeretgesd meg, aztán engedd útjára...*

- *Akkor is szégyellem magam. Csak jár a szám... Az előbb én tényleg úgy éreztem, hogy sokat tudok... És hogy képes lennék megváltani a világot...*

- Ez helyén való. Csak a tettek előtt érdemes megállni, levegőt venni, és átgondolni, mennyire beavatkozás az, amire készülsz.

- *Nem tudom, mit jelent a beavatkozás és mit a szabadon hagyás...*

- Beavatkozás az, amikor a gondolati energiáid által lefegyverzel valakit... Olyannyira erőszakosan és kíméletlenül robbansz be a világába az elvárásaiddal, hogy esélye sincs a szabad akaratát kifejezni. Leszívod az életerejét, megfosztod attól a lehetőségétől, hogy megossza veled a saját érveit, a maga igaza mellett. Nem figyelsz rá, nem fogadod be az ő valóságát, hanem megsemmisíted őt tomboló követeléseiteddel. És ez bizony néha annyira profi hadművelet részedről, hogy észre sem venni, csak a szétbombázott falak mutatják: itt bizony háború dúlt. Szintén alattomos beavatkozási taktika az érzelmi zsarolás, amikor megfojtod büntudat-keltéssel a másik felet, ezzel kipróbálva belőle az ígéretet, amely a te reményeidet támogatja. És van még egy alamuszi fogás: a vámpirizálás, amikor is észrevétlenül kiszívod a másiktól az energiát, ezzel bólogatásra kész bábuvá téve őt. Ismerős helyzetek?

- *Ajaj.*

- Ajaj, bizony. Nem szép eljárások, de attól tartok, valamennyien élünk velük. Merthogy tiszteletben tartani a másik szabadságát, azt jelenti, hogy nem várok el, és nem remélek tőle semmit. Meghagyom olyannak, amilyen lenni tud. És ez komoly áldozat akkor, amikor az elme normális állapotában mindig akar valamit...

- *És a segítségnyújtás?*

- Érzékeny téma. Mi az, ami még segítség, és mi az, ami már tolakodás, határátlépés? Érezni kell. Megvárni, amíg kér a másik. És ha nem kér, azt is elfogadni.

- *És ha valaki láthatóan bajban van?*

- Ühüm... Biztosítani kell arról, hogy te mindig mellette állsz. És nem cserbenhagyni, amikor élni kíván e barátság gyakorlati lehetőségeivel.

- *És pozitív energiát küldeni felé?*

- Pontosan, igen! Hinni abban, hogy sikerül kimásznia a gödörből. És ha megosztani kívánja a kétségeit veled – szeretettel, ítélet nélkül meghallgatni... De akkor sem kritizálni, vagy akarnok módon ráerőszakolni a te helyzetmegoldási víziódat...

- *Nehéz ügy.*

- A legnehezebb. Főként, ha szeretsz.

- *Főként, ha szeretek...*

-...

-...

Jön a világvége?

- *Mostanában mindenki arról beszél, hogy jön a világvége... 2012. És hogy segítsünk, meg ébresztgessünk...*

- Igen.

- *Tényleg elpusztul a bolygó, és vele az emberiség?*

- Fogalmam sincs róla. Nem látok a jövőbe.

- *Sok jós ezt mondja... Meg a médiumok. Meg hogy félni kell...*

- Mit is tesz a félelem energiája?

- *Behívja a félelem tárgyát.*

- Akkor bölcs félni?

- *Nem.*

- Nem.

- *Ezek szerint a jósok, médiumok rombolnak?*

- Ezt így nem állíthatom, hiszen nem ismerem a személyes világukat.

- *Akkor?*

- Mit akkor? A gondolat, a szó és a tett felelősség, és ők olyan emberek, akik más emberek által rendszeresen meghallgatást nyernek. Azaz számítanak a megnyilvánulásaik.

- *Ez mit jelent?*

- Az, hogyha megfélemlítenek, nem tesznek jót sem önmaguknak, sem a másik félnek, sem pedig a világnak. Ráadásul ki tudja, hogy milyen lény sugallja felénk az üzeneteket? Talán egy megbokrosodott szellem, aki csak bosszút akar állni saját tragikus haláláért... A rosszindulatú pletyka, ami e világvége jóslatoknak is az alapja, rendkívül romboló tud lenni, hiszen tömegeket ér el, és a tudatosság nélkül élőkben, bizony félelemben erős gondolatfolyamokat generálhat... Szerintem egyetlen módon segíthetünk ezekben a nehéz időkben, ha megtisztítjuk önmagunkat a káros beidegződésektől, és a fényre, a szeretetre, az örömeire összpontosítunk.

- *Azt mondtad, hogy az ima, a meditáció épp azért erős hatású, mert tömegek gyakorolják.*

- Igen. És ugyanez igaz a sötét gondolatok erősítésére is. Minél többen élnek ezekkel, annál nagyobb a káosz a világban.

- *A gondolat juttatta ilyen állapotba a bolygót?*

- A gondolat, illetve az abból született érzés, szó és tett.

- *Valójában nem lenne más feladatunk, mint minél több pozitív gondolatot teremteni, és ezzel kitörölni a negativitást az elménkből, ezáltal a világból?*

- Ugye, milyen egyszerű?

- *Egyáltalán nem tűnik annak.*

- Hogyhogy?

- *Mert nagyon könnyű kijelenteni, hogy mától csak szeretettől fénylő gondolataim lesznek. Csak az elmúlt tíz percben számtalan olyan volt bennem, ami félelemből vagy ítéletből fakadt. Mi segít ezen?*

- A tudatosság.

- A meditáció?

- Nem feltétlenül.

- *Nem értem. Ha a különféle meditációs technikák alkalmasak arra, hogy megszabadítsanak a korábban életre hívott sötét energiák lerakódásaitól, és emellett tudatosan nem teremtek újabb ártó démonokat, akkor segítőtvé válok, nem?*

- Ez így jól hangzik. De egyrészt a megtisztulás kitartást igényel, ami manapság ritka adottság, ahogyan a szintén szükségszerű türelem is. Másrészt imádkozhat, meditálhat az ember divatból, vagy sznobizmusból, ha a napi tíz perces gyakorlatot követően már fújtat a méregtől, mert valami nem úgy sikerült, ahogyan ő azt elgondolta. Ráadásul mindeközben előfordul, hogy többnek is érzi magát, másoknál. Épp a meditálók körében igencsak gyakori az általad többször említett mindentudó-szerep felvállalása. Így miközben sokan közülük azt hiszik, csupa jót adnak át a világnak, nem tesznek mást, mint a sötét erőket emelik hangsúlyossá illúzióikkal, mások fölötti rejtett ítélkezésükkel, erőszakos győzni vágyásukkal. Jó kezdeményezések égisze alatt történt már nagyon sok fájdalmas esemény a világban... Épp ezért nem elég egy eredményes technikát felvállalni, mert tudatos, belső önismereti munka nélkül előfordulhat, hogy az egy idő után az épp a gyűlölet fegyverévé alakul át.

- *Ha őszinte vagyok, a sok ártó gondolat bennem is mind megvan. Én akkor most a sötétség embere vagyok?*

- Hová sorolod magad?

- *A jót akarók közé.*

- Dolgozni fogsz érte?

-... *Igen. Tervezem.*

- Ühüm.

- *Igen.*

- Akkor máris tettél...

- *Nem értem.*

- Minél több szeretetenergiát áramoltatsz lényeden keresztül, annál kiegyenlítettebb a világ-mérleg. Ma – ha szétnézel, könnyen felismered – a negatív erők vannak túlsúlyban. Minél

több ember, minél erőteljesebben generálja a fényt önmagában, annál inkább dominánssá válik a pozitív oldal.

- *Zavar a fény kifejezés...*

- A szeretet?

- *Néha az is.*

- Megint túl elvont, igaz? Pedig ez utóbbinál gyakorlatiasabb eszme aligha van a világban.

- *Tudom, de túlságosan elcsépeltté vált. És ezért a hamisság érzetét kelti bennem.*

- Oké.

- *De akkor is haragszom magamra, mert megint tele voltam az imént negatív gondolatokkal...*

Azt erősítettem magamban, hogy valamiféle science fiction, amivel hülyítesz engem, mondjuk a Star Wars, és ezért dühös lettem rád.

- Húha! Miközben a szeretet generálásáról beszélgetünk, te nemcsak negatív energiákkal öntözöd a beszélgetés talaját, de még extra sötétséget is termelsz azáltal, hogy most meg büntudatod van...

- *Tényleg! Jaj!*

- Na, ezért nem könnyű ez a folyamat az ember számára.

- *Mert már megint a megbocsátani nem tudás kétségbeesését táplálom magamban, és e mögött is csalódottság van, neheztelés, saját magam felé.*

- Ördögi kör, nem igaz? Ha nem volna ilyen nehéz, már évezredekkel ezelőtt felemelkedhattunk volna.

- *Ühüm. De most fel kell ébredni, különben a bolygó elpusztul, igaz?*

- Mondják...

- *Hiszél benne?*

- Igen. Néha nem. Könnyebb nem hinni, mert mentesít a felelősségvállalás alól.

-...

-...

- *Mit teszel azért, hogy...?*

- Dolgozom önmagamon. Minden lehetséges pillanatban.

- *Hogy haladsz?*

- Nem tudom. Teszem a dolgomat. Igyekszem kihozni magamból a legtöbbet.

- *Sikerül?*

- Tényleg nem tudom. Tanulom, hogy ne büntessem magam azért, mert időről időre elbukom. Tanulom azt is, hogy ne zavarjon olyan mérhetetlenül másokban az, ami bennem kétség. Igyekszem kihúzgálni önmagamból a szálkákat... egyiket a másik után.

A Második Összehangolódás

Te és én

Közelednél?

- *Nem ülnél közelebb?*

- *Miért?*

- *Hogy úgy érezhessem, nem vagyok egyedül a világban.*

- *Nem tudok segíteni az egyedülléteden.*

- *Nem kértem, hogy segíts. Annyit kértem, hogy ülj közelebb hozzám. De ha nehezedre esik, nem ragaszkodom az ötlethez. Tisztelem a szabad akaratodat.*

- *Megint cinikus vagy.*

- *Te meg ítélsz.*

- *Hagyjuk.*

- *Hagyjuk.*

-...

-...

-...

- *Kínos ez a csönd.*

- *Miért volna az? Mert feltételezed, hogy bennem kellemetlen érzéseket keltett a felvetésed? Pedig szó sincs róla.*

- *Fogalmad nincs arról, hogy mit feltételezek és mit nem. Nem látsz a fejembe.*

- *Honnan tudod?*

- *Abban pedig kétely nélkül biztos vagyok, hogy a szívembe semmiképpen.*

-...

- *Megint azok a riasztó érzelmek, igaz? Menekülsz, folyamatosan.*

- *Ugyan, mi elől menekülnék?*

- *Az érzések elől. A szeretet papja nem mer gyakorlati szeretést élni.*

- *A szeretet papnője pedig fél már a szeretet szó kimondásától is. Vajon ki a sebzettebb a kérdésben?*

- *Fogd be! Legalább egyszer ne küzdenél az igazságodért.*

- *De nagy lett a szája valakinek!*

- *Csak azért, mert sok bölcs mondat születik benned, azt hiszed, hogy ismered az életet? Egy nagy frászt! Folyamatosan ámítod önmagad... Hazudsz magadnak!*

- *Fogalmad nincs a világomról... Azt hiszed, hogy most hirtelen felébredtél, és már mindenre van válaszod. Egy nagy fenét! Ez egyáltalán nem ilyen egyszerű...*

- *Mi egyszerű? Mi bonyolult? Az, amit mi teszünk egyszerűvé vagy bonyolulttá, nem igaz?... Tudod, attól tartok, hogy az évek során semmit nem változtál. A lényeg ugyanaz maradt, akárhogy is tökéletesedtek a szavaid. Pedig mintha valaki azt mondta volna néhány órája, hogy a változásban van a fejlődés... Baromi könnyű okosságokat mondani, felelősségvállalás nélkül. Fogadjunk, hogy egyszer sem jutott eszedbe, hogy belőlem mit váltanak ki az üzeneteid. Csak azon ámuldoztál a beszélgetés során, hogy TE milyen fantasztikus ember vagy, mert ilyen fenomenális módon tudod emelni a bajba jutottat... Fordulj fel, azt javaslom! De előtte gyakorolj büntudatot, rád férne. Hogy aztán a megbocsátás elsajátítására is találhass alkalmat, Mr. Tökéletesség.*

-...

-... *Mennyi az idő?*

- Fél három. Hazamész?

- *Nem. Megvárom, mit hoz ez az éjszaka.*

- *Értem. Készíték pirítóst. Megéheztem.*

- *Jó. Én nem kérek... Vagy inkább mégis. Csinálsz nekem is egyet?*

- Aha.

- *Megcsináljam?*

- Boldogulok.

- *Hadd segítsek!*

- Mondtam már, hogy boldogulok!

-...

-...

-...

-...

- *Erőszakos vagy. Az elutasításban. Te nem beavatkozol, hanem agresszív vagy a közeledőhöz.*

- *Köszönöm a figyelmeztetést. Majd odafigyelek, hogy ne így legyen.*

- *Mindig is így volt.*

- Ja.

- *Neked meg mi bajod van?*

- *Hogy érted ezt?*

- *Mi bajod van az emberekkel?*

-... *Semmi... De addig mondogatod, hogy baj van velem, amíg teljesen felbosszantasz. Maradj csendben! Aludj inkább...*

- *Nem akarok.*

- Akkor egyél. Itt a pirítósod. Vajazd meg!
- Köszönöm... Amúgy nem azért bántalak, mert utállak.
- Jó tudni.
- Akkor most már tudod.
- Nem hagynád ezt abba? Idegesít, hogy mindig ezzel jössz...
- Oké. Értem... Jó a pirítós.
- Örülök.
- Férfi-létedre ügyes vagy.
- A pirítós miatt?
- Nemcsak.
- Jó.
- ... Nagyon szomorú lettem.
- Miért?
- Nem tudom... csak elfogott a szomorúság... egyfajta üresség...
- Pihenj.
- Szoktál ürességet érezni? De nem is... rosszabb ez, mint az üresség... amikor nyomaszt még a levegővétel is... nehéz megfogalmazni... szürke, mozdulatlan köd a fejedben... és nem tudod megmondani, mi bánt, vagy mitől rettegsz, egyszerűen csak eltompít mindent benned... és... olyan, mintha nem volna megoldás semmire... csak a szorongás van.
- Fordulj orvoshoz!
- Úristen, mi történt veled? Az előbb még bármiről beszélhattünk, most meg... Ja, értem már! Beüldöztelek az egérlyukba... Mert eszedbe jutott, hogy nő vagyok. Így már nem biztonságos a beszélgetés. Erről van szó?... Engem nem befolyásol semmiben az, hogy farkad van. Attól én még emberszámba veszek. Sőt! Nem is esem pánikba a jelenlétedtől.
- Fogd be!
- ... Úgy sajnálom! Idejöttem, hogy segítséget kérjek, most meg folyamatosan szekállak. Nem tudom, miért van így, és tényleg bánt. Köszönöm kéne mindazt, amit értem teszel.
- Labilis vagy.
- Tudom. Mindig is az voltam. Sokat félek, szerintem attól van.
- Mitől félsz?
- Nem tudom.
- Könnyebb volna, ha megfogalmaznád.
- Beszélgetünk?
- Beszélgethetünk... Ja! Én is sajnálom.

- *Nem haragszom. Jó, hogy kirobbantasz az állapotaimból. Akkor is jó, ha nem túl kedvesen teszed.*

- *Valóban, nem vagyok túl kedves. Zavar?*

- *Nem. Igazából nem. Néha megbotránkoztat, és felháborít, de nem zavar. Hozzád tartozik. És ezt nem bántásból mondom... Ilyen vagy, és kész.*

- *Ühüm.*

- *Oké, nem elemezlek.*

- *Mitől félsz?*

- *Lehet félni a semmitől? Úgy értem, lehet félni attól, hogy nincs semmi?*

- *Az ok nélküli félelemre gondolsz?*

- *Nem tudom pontosan, mire gondolok. Mint ahogyan azt sem tudom, bármennyire is faggatsz, hogy mitől félek. Azt tudom, mi játszódik le bennem a félés közben – de a többről fogalmam sincs.*

- *Mi váltja ki?*

- *Passz... Egyszer csak jön, és elsöpör mindent... Nagyon erős.*

- *Hogyan múlik el?*

- *Szintén passzoló. Volt és nincs. Egyszerűen csak megszűnik... a következő periódusig.*

- *Voltál orvosnál?*

- *Nem! Hova gondolsz? ... Miért nézel így rám? Kellene?*

- *Nem, nem hiszem, hogy kellene.*

- *Betegnek látsz? Azt hiszed, baj van velem? Azt hiszed, kezelésre van szükségem?*

- *Nem hiszek ilyet.*

- *Akkor? Akkor mire céloztál?*

- *Semmire.*

- *Megijeszt, amiről beszélek?*

- *Nem.*

- *Őszintén nem?*

- *Őszintén.*

- *Akkor jó... Tudod, vannak körülöttem emberek.*

- *Igen?*

- *Igen... Emberek, akik időnként óriási fallá változnak. Megszólítani és megmozdítani sem tudom őket. Csak fölém hatalmasodnak, és olyan erősnek mutatják magukat, hogy egészen eltörpülök mellettük... Némák. A szívük is az.*

- *Ők a barátaid?*

- *Nem... Nem tudom. Azt mondják, és néha úgy is csinálnak, mintha azok lennének. De épp olyankor, amikor szükségem lenne rájuk, megnőnek és megkeményednek. Hiába kiabálok, nem is hallanak meg engem...*

- *Én is ismerek ilyen embereket.*

- *Ilyenkor azt hiszem, velem van baj... mert nincs kihez szólni.*

- *Szerinted veled van baj? Miért, az normális, ahogyan ők viselkednek?*

- *Nem... nem normális... Azt hiszem, én mindig jelen vagyok, amikor kellek... Azt hiszem, én jó barát vagyok... Ki tudom nyitni a szívemet, ha valaki bajban van...*

- *Tudom, hogy ilyen vagy. Mindig is ilyen voltál.*

- *És ez baj?*

- *Nem... nem hiszem. Csak gyanakvást ébreszt. Néha. Mert az emberek, akik hajlamosak fallá változni, úgy gondolják, mindenki olyan, mint ők. Ezért nincs bennük bizalom...*

- *Ez nagyon szomorú...*

- *Igen, ez felettébb szomorú...*

Te is egyedül vagy?

- *Ezt meg hogy érted?*

-... *Vannak körülötted emberek?*

- *Fal-emberek?*

- *Nem, igaziak, nyitott szívvel.*

- *Ühüm.*

- *Igen, vagy nem?*

- *Nem tudom.*

- *Hogyhogy nem tudod?*

- *Nem tudom, és kész.*

-... *Úristen, ugye, nem hiszed azt, hogy te is fal-ember vagy?*

- *De, néha azt hiszem.*

- *Nincs igazad! Sose voltál az, és nem is tudnál azzá válni. Akkora a szíved, hogy... Akkora a szíved, hogy... Sokszor a szíved erejének az emléke volt az, ami életben tartott engem...*

-...

-...

- *Te sírsz?*

- *Nem! Nem sírok.*

- Sírész.

- *Nem! Hagyj... Az, aki annyira csodálatos, mint amilyen te vagy, nem vetheti meg magát... Annak repülnie kell, annak irányt kell mutatnia, annak...*

- Annak?

- *Nem tudom. Azt tudom csak, hogy megszakad a szívem, annyira fáj az, amit mondtál. Nem vagy fal-ember. Igaz ember vagy!*

-... Köszönöm.

- *Én köszönöm. Hogy itt lehetek, veled... így.*

-...

- *Miért mondtad, hogy sugárzom magamból az önutálatot?*

- Ezt mondtam volna?

- *Ezt.*

- *Nem tudom. Most nem látom így... Az is lehet, hogy akkor sem te sugároztad magadból, hanem...*

- *Hanem?*

-... Nem tudom.

- *Te?*

- Ezt nem mondtam.

- *De éreztetted... Kérlek, ne gondoldj ilyet... Olyan szépnek látlak, olyan... Bocsánat. Megint bezárkóztál. Megint túlságosan elragadtattam magam. Ne haragudj, kérlek. Tanulom, hogyan kell veled bánni... Tanulom, hogyan ne bántsalak meg időről időre...*

- *Nem szeretném, ha ebbe fektetnéd az energiáidat. Engem megérteni úgysem tudsz.*

- *Aha. Folytatod a harcot, igaz? Nem baj... Most ez sem fáj annyira... Kitiüntetettnek érzem magam, hogy veled lehetek, és ennyi...*

- *Te tudod! Nem szólhatok bele abba, hogy mit érezz.*

- *Köszönöm... Tudod, mi a legnehezebb az emberekkel?*

- *Mi?*

- *Az, hogy miközben azt hiszik, segítenek, megnyomorítanak. Kiöntöd nekik a szívedet, mire ők megmagyarázzák, hogy te mit, miért és hogyan érzel, illetve hogyan kellene érezned ahhoz, hogy rendben légy önmagaddal. Holott én csak egy kis meghallgatásra vágyom... Arra, hogy a szeretet-tükrük által megérthessem a saját kérdéseimet és a saját válaszaimat. Arra, hogy a szemükbe nézve megértssem, hogy minden rendben van. És ez az elfogadás, megértés, amely a csöndjünkben születik, úgymint meghozza számomra a továbblépés lehetőségét... De olyan ritkán történik meg ez a kölcsönös áramlás... Olyan ritkán van az, hogy nem gyártanak máris*

beidegződésekből fakadó elméleteket arról, hogy én aktuálisan mit élek, és abból merre van a kiút... Ugyan, honnan a fenéből tudhatnák, hogy ki vagyok én, és mire van szükségem ahhoz, hogy jól érezzem magam a bőrömben?

-...

- Igen, te érted. De vajon ki érti még? Ki az, aki nem akar megalázni azzal, hogy okosabbnak mutatja magát nálam... miközben az ő élete is romokban hever... És mikor jön el az az idő, hogy már én sem akarok tanácsokkal megváltani másokat...? Szeretnék nem örökké csak agyalni... Szeretnék a szívemből jelen lenni mások életében... és a sajátomban. Olyan nehéz ez, Istenem!

-...

- Hallgatsz. Köszönöm. Szép ez a csönd...

...

...

...

- Az élettől és a haláltól félek. A szenvedéstől.

-...

- Azért szorongok örökké, mert nem tudom, mi következik... Idáig eljutottam, oké. De mi lesz egy perccel később, az ismeretlenben?

-...

- Mi vár ott rám?

- Születés?

- Halál. Elmúlik a pillanat, meghal egy részem, örökre.

- De jön a következő... megszületik, és segít továbbáramolni...

- Igen. Valóban.

- Hétévente lecserélődik minden sejtünk.

- A hét év minden egyes pillanatában meghal belőlünk valami.

- És újjászületik...

- Igen, újjászületik. Az energia nem vész el, csak átalakul.

-...

-...

- Szóval, az emberek...

- Szóval, az emberek... Félek tőlük. Félek attól, hogy befalaznak engem is... Te nem félsz?

- De. Néha nagyon.

Szeretnék nem félni.

- Hát ne félj!
- *Kösz a tanácsot! Sokat segítettél.*
- A lényeg pedig tényleg ebben van: ha nem akarsz félni, ne félj!
- *Basszus, de hogyan? Hogyan ne féljek, amikor mindig is féltem?*
- Beidegződés ez is, nem más. Kapcsolj át más műsorra!
- *Elvesztettem a távirányítót. Már régen...*
- Hát ez az! Keresd meg! Találd meg a távirányítót, hogy szabad lehess a választásaidban.
- *Te miért nem teszed?*
- Miért nem? Teszem. Nem igaz, hogy nem teszem. Folyamatosan teszem.
- *Oké.*
- Van, hogy hárompercenként belépek az e-mail fiókomba, hogy megnézzem, jött-e új üzenet. És ha nem, csak bámulom a falat... és elmerülök a félelemben, hogy milyen szerencsétlen vagyok, mert nem gondol rám senki.
- *És ha van üzenet?*
- Elolvasom, és kidobom. Ritkán válaszolok.
- *Nekem sem válaszoltál.*
- Miért, írtál?
- *Többször is.*
- Elfoglalt voltam.
- *Na, igen.*
- Tényleg!
- *Tudom.*
- Ne haragudj. Nem tudtam írni. Magammal voltam elfoglalva.
- *Nem haragszom.*
- Fájt?
- *Nagyon.*
- Nem baj.
- *Mi?*
- Nem szóltam. Talán legközelebb válaszolok.
- *Miért nem írsz te előbb?*
- ... Csak.
- *Csak...*

- Miért nem azzal foglalkozol, hogy itt és most beszéljünk?
- *Beszélgetünk, vagy nem?*
- De... Szóval?
- *Mit szóval?*
- ...
- ...
- Mondj valamit!
- *Zavar a csönd?*
- Most igen.
- ...
- Nem, nem vagyok egyedül.
- *Értem.*
- Mindig ott vagyok önmagamnak. Még akkor is, ha időnként unatkozom.
- *Aha. Beszélgetni szoktatok egymással?*
- Szinte mindig azt tesszük.
- *Ezt nevezik skizofréniának.*
- Mindegy, hogyan nevezik. Az is csak egy „címke”. És attól, hogy valaki azt programozza beléd, hogy beteg vagy, netán örült, még egyáltalán nem biztos, hogy úgy is van... csak ha elhiszed.
- *Vannak árulkodó tünetek.*
- Ha saját bőrödön nem tapasztaltad meg ezeket, honnan tudhatnád, milyen velük az élet? Mit üzennek, mire tanítanak? Hogyan lehet elkönyvelni valamit betegségnek, amiről fogalmunk sincs, hogy micsoda valójában? Elképzelésünk sincs arról, és nem is lehet, mit jelent a másoknak a világ, és azt hogyan képes megélni... Épp ezen a ponton bukunk el: azt hisszük, mindentudók vagyunk, csak azért, mert a társadalom a szánkba rágott bizonyos szabályokat.
- *Nem kellene a szabályok?*
- De, igen. Csak nem mindegy, hogy ezek miről szólnak. Arról, hogy általuk elvárnak teljesíthetetlen, céltalan dolgokat az embertől, mint a már említett rossz szülő a gyerekeitől, vagy arról, hogy a boldogságunk felé vezessenek bennünket... Nagyon, nagyon nem mindegy.
- *A társadalom is beidegződésekre épül...*
- Pontosan. És ki dönti el, hogy ezek helyesek, vagy sem?
- *A törvényhozók?*
- Néhány ember, aki épp hatalmon van. Kissé szubjektív ez az egész, nem gondolod?

- *Ühüm.*

- Emlékszel a kovász-hasonlatomra? Nem ugyanez történik a politikában, a társadalomban? Generációról generációra örökítjük át a meggyőződéseinket, amelyek kívülről érkező hipnózis által váltak sajátunkká.

- *Mi volna a helyes út? Valamihez muszáj alkalmazkodni...*

- Szerinted?

- *Fogalmam sincs.*

- Gondolkodj csak!

-... *Nem tudom... Olyan nehéz, mert benne élek, de mégis idegen az egész. Megtanultam, mit szabad és mit nem... de hogy miért... azt sosem mondták. Én meg elfogadtam...*

- Miért?

- *Mert nem akarok bajba kerülni.*

- Aha.

- *Sose néztem a szabályok mögé. Nem is volt bátorságom hozzá... túl kicsinek éreztem magam ahhoz, hogy átgondoljam, miben is élek... és túlságosan el voltam foglalva a saját szenvedésköreimmel.*

- Igen, ezt teszik az emberek általában.

- *A lázadókat meg évezredek óta kikészítik, kivégzik, megsemmisítik, ellehetetlenítik...*

- Persze. Mert az újítókkal csak a baj van... Ugyanis, ha kiderül, hogy nekik van igazuk, nehéz lesz elszámolni a lelkiismerettel... A hatalomról, és a pénzről nem is szólva.

- *A hideg ráz tőle.*

- Elég elfogadnod, hogy a társadalom így működik, és benne az ember.

- *A beidegződések köré építi fel az életét... Hol van a szabadság?*

- Hol van? Mit gondolsz?

- *Nem tudom...*

- De, tudod.

- *Ne nyaggass. Nem tudom! Én nem vagyok forradalmár... Én kisember vagyok, hétköznapi vágyakkal.*

- Egy csudát vagy te az! Sose voltál!

- *Hülye!*

- Most ez hogy jön ide?

- *Mármint mi?*

- Az, hogy hülyének tartasz.

- *Sehogy.*

- Dehogynem. Védekezés?

- *Nem védekezem!*

-...

- *Védekezem. Persze, hogy védekezem. Nincs kedvem hőssé válni.*

- Miért nem?

- *Nem akarok felelősséget vállalni! Biztonságban akarok maradni!*

- Nem akarsz felnőni...

- *Dehogyis akarok!*

...

- *A fenébe! Nem tudom, miért mondtam ezt... Most megvetsz, mi? Mert elszóltam magam...*

- Nem vetlek meg. Tisztellek a gyengeségeidért. És azért, mert ösztönösen felvállalod őket.

- *Tisztelsz a gyengeségeimért... Na, ja!*

- Igen, a félelmeidért is.

- *Aha... Te nem vagy normális.*

- TUDOM, hogy a gyengeségeid és a félelmeid elfogadásával vagy képes rendbe jönni.

- *Nem vagyok rendben?*

- De, rendben vagy. Végigélhetsz egy életet így is...

- *Nincs értelme. Így nincs.*

- Hogyan?

- *Anélkül, hogy megismerném...*

- Mit?

- *Mit jelent igazán... szeretni...*

-...

- *Zavarba jöttél.*

- Nem.

- *De igen...*

- Nem.

- *Jólesne, ha felvállalnád. De ha nem, nem erőltetem.*

Annyian mondták már nekem, hogy szeretnek.

És olyan sok mindenkinek mondtam én is hasonlót. Aztán elmúlt mind... Néha már a következő pillanatban, mert jött egy helyzet, amelyikben gyűlölnöm kellett a másikat a megnyilvánulásaiért. A kettő együtt meg nem megy, igaz?

- Te is jó embert kérdezel! Fogalmam sincs.

- Volt, hogy úgy érezted, igazán szeretsz valakit?

- Nem emlékszem.

- Akkor volt... Jó, magánterületre nem megyek. Tisztelem a határaidat... Nekem volt. Nem is egyszer. És azt hittem, hogy örökké fog tartani. De aztán forgott az életkerék... és mindig történt valami, ami felrázott. Valami, ami összetört. Vagy valami, amit nekem kellett összetörnöm, mert már túlságosan fáztam. Fázni meg nagyon nem jó...

-...

- Aztán... Aztán, nem is tudom, mit akartam mondani... Nehéz szeretni, de nem is biztos, hogy lehet... Azt is el tudom képzelni, hogy a szeretet, mint idea, megfogalmazódott az Isten, vagy tudomisénkicsoda elméjében... És azóta azzal hitegeti az embert, hogy elérheti... Pedig nincs út, amely oda vezetne... Vagy az is lehet, hogy van, csak mi nem találjuk, mert rossz felé keresünk...

-...

- Hallgatsz... Nem segítesz válaszokat találni... Talán, mert erre a kérdésre nincsenek válaszok. Talán nincs is olyan, hogy hosszú távú összhang ember és ember között... Talán csak egóharcok vannak, amelyeket megelőz egy „rózsaszín köd” állapot – ami a reményről szól, hogy hátha mégis képes velem együtt lélegezni a másik... De kiderül, nem is sokára, a ritmus mindig más... A légzés ritmusa... Anyánk méhében bizonyára még ezt éreztük: az ősbizalmat... Azt, hogy nem vagyunk egyedül, ő hozzánk tartozó és halhatatlan. Aztán... aztán két lábra álltunk... és kiderült, hogy ő tud másfelé is menni, nemcsak arra, amerre mi. Az ellenkező irányba akár... És egyszer majd meghal... És ezt felismerni akkora fájdalom, hogy beletört a lelkünk. Az első csalódás... Az első szembesülés arról, hogy van rajtunk túli valóság, és az nem egy velünk. Nem hozzánk tartozó – külön létezik tőlünk...

-...

- És egyre több lett a seb. És a sebek egyre vérzőbbek lettek. Mert egyre inkább kiderült, hogy nincs, akibe kapaszkodhatnánk... nincs aki életünk minden pillanatában mögöttünk állna, hogy elkapjon, ha mi zuhanunk... Nincs, aki értené a szavainkat. Nincs, aki a gondolatainkban és a szívünkben olvasni tudna. De van más – van elvárás és félelem. Kívülről áramló. Bennünket is megfertőző. A bizalmatlanság, amely az emberekből árad... Általában ki sem mondják, mégis érezni. Sajátos büze van, ami az elménkbe telepszik, és néha

úgy tűnik, kiirthatatlan. És mi is elkezdiünk nem bízni. Gyanakvóvá válunk, és megfeledkezünk arról, hogy lehetne másképp is... De a remény, a remény az csak sokára múlik el... Kapaszkodunk, emberekbe... Barátokba, szerelmekbe... Hátha... De mindenki árasztja magából azt az áporodott bizalmatlanság-szagot, ami... ami annyira kínzó, hogy az ember már-már fullad tőle... és csak ideig-óráig rejthető el a parfüm illata mögé... Most meg hová mész?

- Sehova.

- Megijesztettelek... Nem látom ám ilyen sötéten az életet... Most valahogy kijött belőlem, de nem hiszem, hogy ennyire reménytelen az egész... Nem hiszem, hogy nincs igazi szerelem... Csak talán nehéz rátalálni... Maradj, kérlek. Szeretném, ha maradnál... Vagy inkább elmegyek én...

- Megint?

- Tessék?

- Megint elmennél, igaz?

- Nem értem.

- Baszd meg. Mit értesz, ha még ezt sem?

- Ne beszélj így velem. Magyarázd el, mire gondolsz.

- Semmire. Hagyjuk.

- Ne, ne hagyjuk! Mindig háritasz, mindig megtagadod azt, ami véletlenül kinyitná a fájdalomra a szívedet. Nem akarom hagyni. Azt akarom, hogy szembenézz a félelmeiddel! Azt akarom, hogy szenvedj! Hogy pusztulj bele te is, ahogyan én!

...

...

...

- Nem tudom, mi történt... Nem tudom, mivel etetjük egymást. Nem tudom, hogy ki vagy te, és végképp nem, hogy ki vagyok én. Egyet tudok csak, hogy most el kell mennem. És azt is tudom, hogy bármennyire is szeretnék megölelni, nem megy. Nemcsak miattad, magam miatt sem. Elmegyek... Hallod? Elmegyek... A francba is! Hogy miért nem vagyok bátor? Vagy legalább te...

...

- Visszajössz?

- Nem tudom. Talán. Egyszer.

A Harmadik Összehangolódás

Az én és Én

Visszajöttem.

- Nincs tíz perce, hogy elmentél.

- *Baj?*

- Nem mondtam.

- *Gondolkodtam.*

- Az kinek jó?

- *Nem tudom. De már változtatni nem tudok rajta. Megtörtént. Van, amin nem lehet változtatni... Például azon, ha elindultál az úton. És elkezdted világot látni... elkezdted felismerni azt, hogy a falakon túl is ott van az Élet... Ha ezzel szembesültél, akkor már nem tudsz visszafordulni. Csak előre haladhatsz.*

- Meg is állhatsz.

- *Nem akarok. Menni akarok, lépkedni előre, és felfedezni azt, amit idáig elrejtettem önmagam elől. Félelemből.*

- Ühüm.

- *Örülsz neki? Örülsz – nekem?*

- Nehogy miattam csináld! Miattam te ne csinálj semmit!

- *Nem miattad csinálom.*

- Jó. Mindig légy őszinte.

- *Miért? Nem voltam mindig az?*

- Nem voltál őszinte akkor, amikor elhallgattad, hogy mennyire boldogtalan vagy mellettem. Szó nélkül léptél le. Azt sem kötötted az orromra, hogy mit rontottam el.

- *Fiatalok voltunk. Majdnem gyerekek. Mennem kellett.*

- De miért nem figyelmeztettél előre?

- *Nem hallgattál volna meg. Ragaszkodtál a saját igazságaidhoz... ahogyan én is.*

- Ez igaz, képtelenek voltunk a párbeszédre.

- *Képtelenek... Bocsáss meg!*

- Nem haragszom.

- *Én sem.*

- Jó.

...

- *Te, gondolkodtam!*

- Mondd!

- *A társadalomról... meg a szabályokról... És arra jutottam, hogy a Szív Törvénye lenne az egyetlen, ami az ember fejlődését és jóllétét szolgálná. A belső hang követése.*

- Nem vagyunk érettek erre.

- *Nem. De lehetnénk. Te mondtad... Tudatossággal sok mindent lehet.*

- Ezt mondtam volna?

- *Ezt... Úristen, nem adhatod fel! Épp te, aki rávilágítottál arra, milyen sötét dutyiba zártam magam... Pont te, aki azt is tudod, hogy hová van elrejtve a kulcs...*

- Egy fenét tudom! Csak baromi nagyra nyitottam a szám... Lehet, hogy az egésznek nincs értelme... Lehet, hogy tévedek... Lehet, hogy csak félre akarlak vezetni azért, hogy bosszút álljak a fájdalomért, amit bennem okoztál... Honnan tudhatnád, hogy bízhatok bennem? Honnan lehetsz biztos abban, hogy nem a sötét erőket képviselem, és nem csak csapdába akarlak csalni?

- *Basszus... Basszus! Basszus!*

- Mi van?

- *Nincs semmi. Csak meg akartalak állítani ebben a gondolatmenetben. Nem akartam, hogy belelovald magad. Nem akartam, hogy rossz energiákkal folytassuk a beszélgetést...*

- Miért kéne folytatni? Miért nem mész haza? Miért nem hagyjuk békén egymást?

- *Azért, hogy tovább nyalogassuk a sebeinket? Nem volna ideje végre tisztázni azt, hogy mi van közöttünk?*

- Mi lenne? Nekünk már régen nincs közös utunk. Nem is volt soha... Te mondtad, hazugság volt az egész. Hogy nem is szeretted igazán.

- *Nem ezt mondtam!*

- Hát mit mondtál?

- *Nem ezt!*

- De. Éppen ezt.

...

...

...

- *Szükségem van erre a beszélgetésre. Folytassuk! Kérlek!*

- Mindjárt hajnal van.

- *És? Nem mindennél fontosabb ez?*

- Nem tudom. Neked igen?

- *Nekem igen.*

-...

- *Kérlek! Szükségem van rá. Mindennél nagyobb szükségem van arra, hogy gondolatot cseréljünk egymással... Háttha így könnyebb lesz, háttha válaszokat találunk... együtt.*

- Oké. De aztán elmész?

- *Talán. Baj lenne, ha nem mennék?*

- Azt hiszem, igen.

- *Jó. Akkor elmegyek. Ígérem. Ígérem, hogy nem látsz többet, ha most beszélgetsz velem még egy kicsit... Ígérem, hogy soha többet nem hagyom felszakadni a sebeket, amelyeket benned okoztam nagyon sok évvel ezelőtt. Ígérem, hogy...*

- Elég. Miről akarsz beszélgetni?

Arról, hogy most hogyan tovább.

- Ez rossz kérdés. Nem adhatok tanácsot. Nem tudom, mi lesz holnap.

- *Lehetnek rossz kérdések?*

- Miért, rossz válaszok nem lehetnek?

- *Nem tudom.*

- Én sem.

- *Nem játszunk olyat, hogy kérdezhetünk egymástól bármit? Bármit, amit nem kérdeztünk meg soha, de szeretnénk tudni?*

- Nem.

- *Merev, rideg nem. Hát persze!*

- Nem tudsz elszakadni a múlttól? Tényleg nem vagy képes rá?

- *Mintha neked olyan könnyű volna... Nincs egy perce, hogy ki akartál dobni, épp a múlt miatt.*

- Mondd meg nekem, miért van az, hogy...

-... *hogy amint nő és férfi találkozik, nincs béke többé? Fogalmam sincs. Azt hittem, ez a mi esetünkben másként lehet. És másként is volt... az elején. Volt néhány óra, amíg eszembe sem jutott a közös történetünk...*

- Igen, az a néhány óra valóban tudott működni. De már nem tud...

- *Ne menekülj. Nem engedem, hogy megint bemássz a falaid mögé. Maradj itt, velem. Nézz a szemembe, és vállald fel a párbeszédünket! Egyszer az életben mondj igent... Kimondod?*

- Még nem. Figyelek.

- *Jó. Tökéletes. Köszönöm.*

- Szóval?

- Azt mondtad, hogy felgyorsulnak az energiák. Ez mit jelent?
- ... Azt, hogy az emberek még inkább rá vannak, és lesznek kényszerülve arra, hogy válasszanak.
- Mi között?
- Fény és sötétség között.
- Mit jelent az egyik, és mit a másik?
- Az egyik a szeretet. A feltétel nélkülit.
- És a másik?
- A haragot, a félelmet, a gyűlöletet. Az irigységet, a kapzsiságot, a mohóságot, a...
- Jó, jó, értem. És ha nem választanak?
- Olyan nincs.
- Hogyan?
- Az energiák választásra kényszerítenek. Nem érzed?
- Mit?
- Azt, hogy már nem tudsz nem választani?
- Nem, mert már választottam. Szeretni akarok. De nem tudom, hogyan csináljam.
- Ez nem ilyen egyszerű.
- Persze, mert félsz.
- ...
- ...
- ...
- Igazam van? ... Hát én meg nem akarok félni többé... Mi történik azokkal, akik ellenállnak a változásnak?
- ...
- Nem felelsz... Mi történik velük?
- ...
- Erős az energia. Egyre erősebb. Olyan érzés, mintha egyre sürgetőbben dörömbölnének az ajtódon. A vélt ellenség... Több megoldásom van. Ajtót nyitok, és szembenézek azzal, amitől addig félttem. Rájövök, hogy a szeretettől, amely be akar áramlani, nem kell tartanom. Megnyugszom, és megtalálom a lelki békémet.
- Vagy?
- Vagy nem nyitok ajtót. Kimenekülök az ablakon?
- Hová? Önmagad elől hiába menekülnél.
- Akkor nincs más hátra, mint a szembenézés.

- De ha te nem akarsz?

- Akkor ellenállok. És megint csak ellenállok. És megint... De meddig? Egyre stresszebb az egész. Megőrülök!

-...

- Ez következik? Ha nem engedem be a változásokat, elveszítem a kontrollt?

-...

- Mi lesz akkor, ha sok ember áll ellen? Háború? Zűrzavar? ... Miért nem válaszolsz? ... Ijesztő ez az egész.

- Mi ijeszt meg?

- Az örület. Az, hogy dönteni kell... Félttem azokat, akik fontosak számomra, hogy nem kapnak észbe időben... Az, hogy ha figyelmeztetem őket, nem hisznek majd nekem, és ezzel csak növelem a haragot bennük... Az, hogy nem tudom őket megmenteni...

- Mi még?

- Nem tudom. Pánikba esem, ha folytatom.

- Akkor most fordítsd át pozitivitássá az egészet!

- Mit? Hogyan? ... Hogyan, amikor veszélyben van a családom? Amikor nem tudom, mi vár a barátaimra... Néma vagyok, miközben világá kellene kürtölnöm az igazságot: Emberek, ébresztő! ... Nagy a baj! Muszáj felébrednetek!

- Most mit csinálsz?

- Hogy érted?

- Tudod, hogy mit csinálsz?

- Nem...

- Az ellen dolgozol, amiért küzdenél. Ez nem a tudatosság állapota. A félelmeiddel nem azt az oldalt erősíted, amely mellett odabent elkötelezted magad...

- Huh! Ez baromi nehéz... Néha olyan, mintha a saját ellenségem lennék.

- Néha biztosan úgy is van.

- Ez megnyugtató, köszönöm.

- Még azt hiszed, könnyű lesz, pedig nem lesz az. A döntést meghozni még csak egy dolog... de felelősséget vállalni érte! Na, ahhoz már fel kell nőni.

- Megint itt tartunk.

- Mindig. Mert ez a lényeg.

- Kevésnek érzem magam ehhez.

- Tudom. De aki mást mond a saját érzéseiről, hazudik.

- Akkor mi a megoldás? Ez is félelem, nem?

- Át kell transzformálni a félelmet...

- Szeretetté.

-...

- *Mi lesz, ha sikerül?*

- Micsoda?

- *Ha győzünk?*

- Nem tudom pontosan. Egyben azonban biztos vagyok: jobb lesz a világ...

- *Nagy a tét, igaz?*

- Óriási. De ebbe ne gondolj bele. Kérlek!

- *Miért most? Miért éppen mi?*

- Miért ne most? Miért ne éppen mi?

- *Nem akartam hős lenni.*

- De, akartál. Mindenki azt akarja... Csak kérdés, eljut-e odáig, hogy ezt elgondolja... Majd odáig, hogy ki is mondja... Majd odáig, hogy tegyen is érte... És ne adja fel, soha.

-...

-...

- *Fáj, hogy feladtad?*

- Mit?

- *Tudod, hogy miről beszélek.*

- Fáj. Minden nap fáj.

- *Nem bocsátottál meg érte önmagadnak, igaz?*

- Igaz. Pedig próbálom! Annyira próbálom... De befészkelődött az agyamba, és nem tudom kitörölni onnan... Ezzel kelek, ezzel ébredek, és álmodom is róla, állandóan.

- *Nekem is eszembe szokott jutni, igen.*

- Őrjöng a tömeg. Hallom, a falak mögül. Nyílik egy ajtó... Aztán csapódik. A nevemet kiáltják... Nem tudok felelni... Meghúzom magam a sarokban... Öltöznöm kellene, de lebénultam... Érzem magam körül az alkoholszagot, beívódott a ruhámba, a hajamba, még a bőröm alá is beszívta magát... Reszketek, és nincs bennem tiszta gondolat, csak valami elmosódott hányinger, amivel kezdeni kellene valamit, de már lehetetlen... Talajvesztettség. A srácok rángatnak, betörnek a pillanatba, szédülten ordítanak, és nekem mozdulni kéne, de nem tudok... Okádok. Magamtól leginkább. Hiába az edzői utasítás, a megfélemlítés vezényszavai... Minden annyira hiábavaló, mert olyan megvetendően és gátlástalanul gyáva vagyok... Vereség. Totális, menthetetlen, szégyenteljes vereség.

- *Sírd csak! Sírd ki magad, itt az ideje.*

- Nem fogok! Nem fogok még egyszer megszégyenülni! Nem fogok még egyszer meccset veszíteni... Nem fogom még egyszer romokba dönteni az életemet, csak azért, mert szar vagyok... Menj innen, menj el innen... Te is elhagytál, holott segíthetél volna... Ha mellettem maradsz, ha kiállsz értem, ha nem nevezel gyáva patkánynak, ha...

- *Sosem neveztelek gyáva patkánynak. Sosem tartottalak annak.*

- Hát minek tartottál? Mit gondoltál rólam akkor, amikor szó nélkül leléptél... Itthon sem voltam, összecsomagoltál... Kisétáltál az ajtón... Rohadt, szemét megoldás volt, ugye, tudod? Ugye, tudod, mennyire gyűlöltelek érte? Ugye, tudod, hogy mennyire gyűlöltem magam érte... Ugye, tudod...?

- *Sírh csak... sírh...*

- Ne érh hozzám! ... Nem kell a részvéted... Nem kell az együttérzésed sem. Menj el, menj innen el... Hagyj itt, örökre! Hagyj itt... Hagyj itt... Hagyj itt...

-...

-...

-...

-...

...

- Szégyellem magam. Nem kellett volna kiborulnom... Főleg nem előtted.

- *Hülye vagy.*

- Te vagy hülye. Bántóan hülye vagy... Idegesítően hülye vagy... Menthetetlenül utállak. És soha, soha nem bocsátok meg neked semmit abból, amit ellenem tettél.

- *Oké... Iszol még?*

- Tessék?

- *Iszol még?*

- Nem. Megtanultam.

- *Jó. Ügyes vagy.*

- Aha.

-...

-...

- Köszönöm...

- *Nincs mit.*

- Tudom.

- *Akkor jó... Büszke vagyok rád... Hogy lettetted.*

- Rendben.

Nem tudom, merre induljak.

Sok mindenre megtanítottál.

- Nem tanítottalak semmire.

- *De, segítettél ajtókat kinyitni bennem. Ajtókat, amelyek korábban mindig zárva voltak. Ajtókat, amelyeknek a létezéséről nem is tudtam.*

- És ettől most jobb neked?

- *Összehasonlíthatatlanabban jobb, igen.*

- Akkor is, ha ijesztő információkkal halmoztalak el?

- *Akkor is... Vannak pillanatok, amikor még hitegetem önmagamot azzal, hogy csak hülyítettél, és ez az egész egy nagy marhaság... De a szívemben tudom, hogy ilyenkor nincs igazam... Érzem én is, hogy változik a világ. Egyre fülledtebb a levegő. Egyre kétségbeesettebbek az emberek... Egyre kiszámíthatatlanabb az élet... Már nem merem bekapcsolni a híradót, annyi a szokatlan, rémisztő történés a világban... Mintha a bolygó is sírna...*

- Tisztul... Ahogyan nekünk kellene.

- *Kellene? Kell. Lépní kell. Te is tudod. Nincs idő. Eleget beszélünk már mellé.*

-... Nagy harcos vagy. Ugye, tudod?

- *Nem, még nem tudom. De valamit már sejtek...*

- Rendben.

- *Te is az vagy... Remélem, hogy tisztában vagy vele...*

-...

- *Hallgatás – beleegyezés. Így veszem, jó?*

-...

- *Mindig is éreztem, hogy zajlik egy nagy, titkos háború a világban... A jó és a rossz között. A bennem élő jó és a bennem élő rossz között. Igen, fáradok, és fárad a világ is. Ideje eldönteni, mit akarunk. Ideje felelősséget vállalni, felnőtté válni.*

- Nem akartalak behipnotizálni.

- *Nem is tetted. Ezek már a saját gondolataim, amelyek mindig is meg akartak születni, csak egy erős gáttal megakadályoztam, hogy a világra jöhessenek. Most kiszabadult a folyó... Áramlik és árad... Majd talán le is nyugszik, egyszer. Ha már nem az érzelmek sodornak, hanem a tudatosság visz előre.*

- Köszönöm...

- Mit?

- Hogy tanítasz.
- *Nem tanítalak. Legfeljebb akaratlanul inspirállak.*
- Köszönöm, hogy akaratlanul inspirálsz.
- *Nincs mit. Épp csak visszadobtam a bumerángot...*

Mi vár még rám?

Úgy értem, ki tudja, hogy mennyi ledolgozatlan bűnöm köszön még vissza a múltból. Te sose gondolsz erre?

- De, sokszor eszembe jut. Vacak érzés. És tudod, hogy mi a legszarabb benne? Az, hogy meglepetésszerűen törnek rám ezek a „visszhangok”. Tudom, hogy bármelyik pillanatban érkezhetsz hozzám egy csomag a múltból, de arról fogalmam sincs, hogy ajándék van benne, vagy bomba.

- *Persze, hogy ajándék...*

- Naná, hiszen ajándék lehet a bomba is, ha tanulok általa.

- *Ez is igaz. De nem erre céloztam... Hanem arra, hogy te jó ember vagy.*

- Fogalmam sincs arról, hogy mit követtem el a múltban... Tudom, hogy sok rossz is volt közte... Mindegy is, ugye, mert ha nem követem el a hibáimat, most nem vagyok itt... Látod, elméletben zseniális vagyok... De mit kezdjek a gyakorlattal?

- *Nem te mondtad, hogy csak a pozitivitás segít? Ha visszamész valahová, ahol az sem tudod, mi történt, de máris büntudattal töltöd meg a nem létező emlékedet – vajon jót teszel magadnak? Segítesz vele a világnak?*

- Te kérdezted...

- *Én csak felvettem... Ne hárítsd rám a felelősséget. Az egy dolog, hogy én hülyéket kérdezek... De neked attól nem kell felszállni ugyanarra a vonatra... Te meghagyhatod a témát tisztán... Segíthetnél a jó érzésekben maradni... Egyébként is, csak hangosan gondolkodtam. Nem kell minden megjegyzésemre reagálnod... Igazán, csöndben is maradhatnál néha! ... Mit nevezsz?*

- Istenem, micsoda gombok vannak rajtunk!

- *Micsodák?*

- Nyomógombok...

- *Miről beszélsz?*

- Az érzékeny pontokról, amelyek mögött egy-egy téves beidegződésünk bújik meg. Megnyomom egy gombodat – és te máris visítasz. Ami persze rám is igaz... Ahelyett, hogy megvizsgálánánk őket, azonnal védekezésbe kezdünk. Észrevetted?

- *Rajtad igen.*

- Aha.

- *Ne vess csak! Ne vess ki!*

- Érzed, hogy milyen gyógyító? A nevetésben aztán nincs semmiféle fájdalom...

- *Ez igaz. Talán kevesebbet kéne agyalnunk, és többet örülni az életnek... Gyere csak! Gyere az ablakhoz! Nézd, ahogyan felkel a Nap... Nem varázslatos élmény? És gondold csak el: nem kel fel kétszer ugyanúgy... Szerencsések vagyunk, hogy ebben a pillanatban láthatjuk Őt, mert nem lesz lehetőségünk erre soha többé. Elmúlik a pillanat...*

- Ahogy most beszélsz, és megvilágítja az arcodat a fény, úgy érzem, hogy megfogalmaztad az egyetlen igazságot... És én mégis, szembeszállva mindenféle törvényszerűséggel, szeretném elcsípni ezt a pillanatot...

- *És mit tennél vele? Akváriumba tennéd? Vagy lepréelnéd egy albumban?*

- Talán elültetném, hogy sok ilyen teremjen még... nekünk.

- *Ühüm... Főzz nekem egy kávé! Kérlek, főzz nekem egy forró, extra cukros-tejes feketekávé... Máskülönben nem vállalom felelősséget a folytatásért...*

- Most te jöttél zavarba...

- *Nem vagyok zavarban... Melegem van, ennyi az egész... Na, kapok kávé, vagy nem?*

Szerinted van Isten?

- Tessék?

- *Hallottad, mit kérdeztem. Van Isten?*

-...

- *Tudod, hogy van. Igaz? Igaz, hogy tudod?*

- Tudom.

- *Mesélsz róla?*

- Nem.

- *Miért nem? Miért nem mondod el, amit tudsz?*

- Mert magadban kell megtalálnod a választ.

-...

-...

- Mindenki képes rá?
- Mire?
- *Hogy megtalálja önmagában a választ...*
- Szeretném hinni, hogy igen.
- *Erről szól ez a forradalom most? Ugye, erről szól? Őt kell megtalálnunk... odabent.*
- Azt hiszem.
- *Értem... Finom kávét főztél. Még emlékszel, hogyan szeretem.*
- Emlékszem.
- *Mindenre?*
- Mindenre.
- *Jó.*
- ...
- ...
- Köszönöm, hogy megmutattad a napfelkeltét.
- *Nincs mit. Máskor is...*
- Elvörösödtél.
- *El.*
- Miért?
- *Nem tudom.*
- ...
- ...
- *Nem akarok meghalni.*
- Ebben nincs választásod. Ez az egyetlen, amiben valóban nincs választásod.
- *De, van. Megtalálhatnám az örök élet italát.*
- Már megittad. Örökéletű vagy. Az energia nem vész el, csak átalakul. Tudod!
- *Nem úgy értem... Rettenetes a gondolat, hogy egy nap meg kell válnom a jelmezemtől...*
- Szereted?
- *Erre így még sosem gondoltam. Szerethetem azt, amit időnként gyűlölök? Szerethetem azt, amit időnként kétségbeesésemben véresre marcangolok? Vagy csak ragaszkodás az egész? Félelem az ismeretlentől? Lehet, hogy nem merem megszeretni, mert félek, hogy elveszítem... ezért inkább támadok? ... De amikor tudom, hogy folytatódik...*
- Nem tudod.
- *De, tudom.*
- Honnan lehetnél biztos benne?

- Érzem. Mindennél erősebben érzem... hogy nem lehet csak ennyi... hogy nem vagyok csak ennyi... hogy van valami más, valami több... Nem akarom, hogy meghalj.

- Meg fogok.

- Nem... ne mondd ezt! Kérlek, hallgasd el, hogy ez megtörténhet... Hazudj róla... ..
Mondd! Akkor is együtt leszünk?

- Mikor?

- Ha az egyikünk meghal. Szeretnék én, előbb. Hogy ne fájjon a hiányod... Ez önzés, ugye?

- Ühüm.

- Nem akarok neked fájdalmat okozni... Ne haragudj. Kérlek! ... Hová megyünk?

- Mikor?

- Amikor levetjük a jelmeziünket?

- Szerintem sehová.

- Nem értem.

- Ledobjuk a jelmezt. De attól a lényegünk még jelen marad. Hová is mehetne?

- Nincs mennyország?

- Talán van. Talán nincs. De az is lehet, hogy csak a tudatunkban létezik.

- Elmagyarázod?

- Ha az aktuális tudatállapotunk ragyog a szeretettől, akkor átmenetileg abban az állapotban merülünk el a halálunk után... Ha pedig gyűlölettől fakó, kopár, vagy sötét, azt kapjuk folytatásunkként... Szerintem ez a mennyország, és ez a pokol... Nem megyünk mi sehová! Szemléljük a világot, amit önmagunkban legutóbbi életünk során kiszíneztünk. És ha megcsodáltuk egyedi színvilágát, és felismertük a sok szürke, fekete foltban a tévedéseinket, már tudjuk, hogyan tovább... Mire van szükségünk a tisztuláshoz. Mit kell elengednünk még ahhoz, hogy közelebb kerülhessünk sokszínű önmagunkhoz.

- Irány a Föld?

- Igen, aztán irány megint a Föld. A nagy játszótér, ahol minden adott a tapasztaláshoz. Ahol megtanulhatjuk, hogy ne hozzunk több keserű ízt az Életnek.

...

- Annyi mindent felismertem az éjszaka. Mégis reszketek belül... Örülnöm kellene.

- Persze. Könnyebb lesz majd, ha az információt átalakítod tudássá...

- A félelmet szeretetté...

- Igen. Valahogy úgy.

...

...

Büszke vagyok a szüleimre... Bátorság életet adni.

- Nem inkább ösztön?

- Ösztön? *Nem lehet csak ösztön... Ha csak ösztön volna, üres lennék, mint egy telítetlen korsó... De ők megtöltöttek engem - lélekkel... És ez nagyon nagy dolog... Teljes odaadással kellett akkor és ott szeretniük egymást, és az életet ahhoz, hogy megosszák azt velem is... Nem gondolod?*

- Erre még sosem gondoltam így...

- *Ha van Isten, akkor nem hiszem, hogy lehetséges véletlen baleset. Máskülönben miért lenne szükség Istenre? Ha nem azért, hogy vigyázzon ránk, és megfogja a kezünket, ha megcsúszunk az életpályánkon... Nem, semmiképpen nem gondolom, hogy a fogantatásom szerencsétlen baleset lett volna... Inkább esély, a gazdagodásra. Arra, hogy általam a szüleim számára még inkább szerethető legyen az élet... Mert nincs annál komolyabb bizonyíték Isten létezésére, mint az, hogy a semmiből ember születik...*

-...

- *Igen, meggyőződésem, hogy ez Isten legvarázslatosabb pedagógiai eszköze az ember felnevelésének folyamatában... A fizikai érzékekkel is felfogható csodánál ugyanis nincs racionálisabb bizonyíték arra, hogy az életet egy nálunk hatalmasabb erő mozgatja.*

-...

- *A csomag átvételéhez bizalom kell, te mondtad. Mert nem tudni, hogy ajándék van benne, vagy bomba. És szerintem egy kisgyermek csak ajándék lehet... Érted? Nagyon szerencsések ők ketten, hogy általam lehetőséget kaptak a bizalom átélésére... A születésem pillanatában kétségkívül hálát suttoztak valaki, vagy valami felé, akit, vagy amit talán nem is tudtak néven nevezni... és akire, vagy amire azóta talán nem is gondoltak... Abban azonban biztos vagyok, hogy ha eljön számukra ismét egy mindent átforgató, katartikus pillanat, eszükbe jut az a Határtalanság, amit megéltek akkor, amikor ráébredtek, hogy a teremtés általuk megtörténhetett... És akkor az erőt ad nekik ahhoz, hogy bármilyen emberi nehézség fölé emelkedve kitarhassák karjaikat egy végtelen ölelésre, a Világ felé... Kinevetsz?*

- Nem. Csodállak...

Miért harcol örökké a nő és a férfi?

- Te tudod?

- *Nem... Ha tudnám, valószínűleg nem kérdeznék. És akkor nem csődöltek volna be sorra a kapcsolataim sem...*
- Nincs senkid?
- *Hogy értsem ezt?*
- Férj, barát... egy férfi, aki fontos neked...
- *Ühüm.*
- Most van, vagy nincs?
- *Fontos ez?*
- Talán.
- *Akkor talán nincs.*
- Talán nekem sincs.
- *Te akartad, hogy így legyen?*
- Hogy?
- *Hogy talán ne legyen senkid.*
- *Így alakult.*
- *Miattad?*
- *Miattam is. Nincs „miattad és miatta” – egy kapcsolatban már csak „miattunk” van. Szerintem.*
- *Ezért hagytalak el.*
- Mi?
- *Ezért hagytalak el. Mert te csak az egyszemélyes játékban hittél.*
- *Így lett volna?*
- *Nem így volt?*
- *De. Így volt... Azóta sokat tanultam.*
- *Tanítottak... mások?*
- *Tanított az, hogy te már nem voltál...*
- ...
- *Akkor köszönd meg, hogy elhagytalak.*
- *Köszönöm, hogy visszajöttél. Másként ezt nem ismertem volna fel.*
- *Szívesen.*
- *Ne neved már! Örülj neki, hogy végre beszélek...*
- *Épp azért nevetek, mert örülök, te fafejű!*

Mi a dolgunk egymással?

- Sokszor nem értem a kérdéseidet.

- *Mert első reakcióként megrémülsz tőlük. Aztán rájössz, hogy ártalmatlanok. Nincs mögöttük más, mint gyerekes kíváncsiság...*

- Valóban. Gyanakszom. Régen is, mindig azt vártam, hogy mikor bántasz meg úgy, hogy többé nem bocsátok meg érte.

- *Miért? Miért feltételeztél rosszat?*

- Azért, hogy ha megtörténik, amitől félek – azt mondhassam: én tudtam előre!

- *Bolond vagy.*

- Most az igazat akarod hallani, vagy nem? Ez az igazság!

- *Lelki biztosítást kötöttél, tragédia esetére...*

- De elcsesztem, ugyanis amikor az bekövetkezett, a biztosító nem fizetett...

- *Ha belegondolok, micsoda negatív teremtőerőket működtetünk a kapcsolatunkban... Nekem az volt a rémálmom, hogy egyszer szembejössz az utcán, és egy másik lány kapaszkodik beléd...*

- Nem vártad meg, hogy ez bekövetkezzen. Inkább gyorsan leléptél...

- *De, bekövetkezett. Évekkel később... Csak te nem vettél észre. Órákig bögttem egy kapualjban utána...*

- Mikor bocsátottál meg nekem?

- *Miért, mondtam, hogy megbocsátottam valaha?*

...

- Gyüölölsz?

- *Néha. Egyre ritkábban. Nem baj, ezután a beszélgetés után már lesz tudásom ahhoz, hogy átfordítsam ezt az érzést...*

- Szeretetté?

- *Ja... Talán... Honnan tudhatnám? Nem vagyok jövőbe látó... Csak egy megbántott kamaszlány, aki elfelejtett felnőni. Mert túlságosan belefeledkezett a bánatába... Akkor, ott megállította az időt, és túl sokáig várt arra, hogy végül megszólaljon a fel sem húzott vekker...*

- Megszólalt?

- *Nem tudom. Mert addigra már kiugrottam szabad akaratomból az ágyból...*

...

- *Azt kérdeztem, tudod-e, hogy mi a dolgunk egymással.*

- Gőzöm sincs róla. Miért, te tudod?

- *Nem. Épp azért kérdeztem, mert nem tudom.*

Basszus!

- Tessék?

- *A lényeg! Megvan a lényeg!*

- Mi a lényeg? És minek a lényege?

- *A semmiből embert teremteni... Ekkora baromságot hogy mondhattam!*

- Nem értem... Miről beszélsz?

- *Arról, hogy nem a semmiből teremődik az ember!*

- Hanem?

- *Hát a szeretetből.*

- Azaz?

- *Két ember – egy nő és egy férfi – szeretkezése közben fogan meg a gyermek, nem?*

- Igen...

- *És mi a szeretkezés?*

- Mi van?

- *Mi a szeretkezés lényege?*

- Hát, elkezdhetem sorolni...

- *Jaj, hagyd már! ... Hát az eggyé válás! Az egyesülés...*

- Azaz? Mire akarsz kilyukadni?

- *Csitt! Muszáj benne maradnom a gondolatmenetben... Ez a kulcs!*

- Figyelek.

- *Mi a férfi és mi a nő?*

- Nem értem a kérdést...

- *Maradj már csöndben... A férfi és a nő a két pólus. Két pólusa pedig csak az Egésznek van... Minden Egész két fél, két véglet alkot, vagy nem?*

-...

- *Tehát mi történik szerelmeskedés közben? A két pólus újra összetalálkozik... Hát persze! Azért harcol örökké a férfi és a nő, mert csalódottak a szakadás miatt... Elmével próbálják gyógyítani az elválás okozta sebet, és nem tudják, hogy az csak a szív erejével összeforrasztható. Érted már?*

- Egy szót sem...

- *Van maga a szerelmi aktus... A két fél egymásra talál, megszületik az összhang állapota... legalábbis egy pillanat erejéig. Tudod, miről beszélek!*

- Sejttem... És?

- *Miután az ember nem elválasztható a saját érzelmeitől és gondolataitól – így az összeolvadás nagy pillanatában nem csak két fizikai test találkozik, hanem két lélek is.*

- Aha...

- *Ha két fél találkozik, egy másodperc erejéig egészzé válnak, és így arra a villanásra mindkettő visszanyeri az emlékezetét.*

- És?

- *És akkor, ott ők ketten tudják, hogy honnan jöttek és hová tartanak...*

- Honnan és hová?

- *Természetesen az egységállapotból az egységállapotba. Ami a tökéletesség maga. A kör. A két fél találkozása a kör... Hát nem érted???*

- Próbállak követni...

- *Az összeolvadás pillanata pedig maga a Szeretet. A gondolat nélküli csönd. A teljesség! Érted már?*

- Vagyis?

- *Vagyis a megtermékenyülés pillanatát áthatja a Tökéletes, Végtelen, Örökkévaló Szeretet.*

-...

- *Az ember tehát a szeretetből születik. Érted már? A szeretetből!*

- Aha.

- *És ami a szeretetből születik, az...*

-... nem lehet más, mint maga a szeretet?

- *Úgy van! A Tökéletes, Végtelen, Örökkévaló Szeretet.*

- Ami pedig energia. Azaz nem más, mint gondolat... amely teremt. Akkor és ott az intenzitása miatt éppen embert...

- *És miután nincs más a világban, mint energia...*

-... ami nem szűnik meg, csak átalakul...

-... az ember ebből az energiából megszületik...

- A gondolat szülőhelye pedig...

-... mindig az elme. Az isteni elme! A nagy, teremtő elme!

-... vagyis az ember így nem lehet más, csakis Isten. Hiszen belőle és általa születik.

- *Nincs más, mint Isten. Nincs más, mint Isten. Nincs más, mint Isten!*

- Atyaég, de kimerültem... Van még a kávédból?

...

...

- *Megvan az Isten, amit önmagamban kellett felfedeznem... Húha! El sem hiszem... ez mekkora!*

- *Azon gondolkodom, hogy mekkora bizalom kell ehhez az egészhez. És mi, férfiak, hogy elbagatellizáljuk a kérdést...*

- *Teremtés... teremteni... A mindennapokban, ugye, szüntelen teremtésben vagyunk. Azt mondtad, a teremtésünk sikere azon múlik, hogy mennyi energiát vagyunk képesek az elménkben összegyűjteni, és – ha jól értem – a célunkra fókuszálni. Így bármit létrehozhatunk, és bármit el is pusztíthatunk, de mindkét esetben számolnunk kell a következményekkel. A Nagy Egyesülés Pillanatában pedig a két fizikai test, a két elme és a két lélek találkozása, tökéletes összhangja által akkora szeretetenergiát vagyunk képesek generálni, hogy abban fizikai test, elme és lélek egysége képes megfoganni. Istenem, mi a titok még? A százszázalékos jelenlét... A bizalom! A gondolat nélküli odaadás. A csönd. Az a csönd, amiről mindig is beszélteél, ugye? Amiben nincs akarás, csak megengedés. Amiben nincs beavatkozás, csak áramlás! Köszönöm, köszönöm, köszönöm!*

- *Mekkora felelősség gyereket vállalni... Te jó ég!*

- *Isten és ember. Az ember Isten fia... Basszus, hogyan is lehetne más? ... Mekkora katarzis! El sem hiszem, hogy velem történik... Hagyjál nekem is kávé...*

- *Teremték még neked, jó? Ugyanis az elmémmel az imént megsemmisítettem a maradékodat...*

- *Jaj, ne viccelj ezzel! Fáradt vagyok... Az anyám és az apám bizalma teremtett meg engem... Az egymás iránt érzett szeretetük mögötti villanásnyi, de rendkívül intenzív világbizalom, amikor mindketten, egyszerre elhitték, hogy bármi lehetséges... Amikor nem volt bennük félelem, csak a korlátlan lehetőségek iránti bizonyosság! ... Tudatosítani akarom magamban ezt az egészet... Úgy félek, hogy elfelejtem... Úgy félek, hogy elpárolog a fejemből a felismert igazság... Le kellene írnom. Papírt kérek, tollat, ezt meg kell örökítenem... Hozd már azt a papírt! Kérlek...*

- *A naplementét sem lehetett megörökíteni. Ezt miért akarod?*

- *Most meg mi bajod van?*

- *Az, hogy a hatalmas katarzisd miatt elfelejtetd meglátni a lényeg... Csak úszol saját zsenialitásod árjával, és nem veszed észre, hogy ez egy ideje sodródás, és köze sincs a tudatossághoz.*

- *Mi van? Azt hittem, együtt örülünk... Ez óriási eszmefuttatás volt!*

- Az.

- *Mit csináltam már megint rosszul? Megtaláltam Istent, basszus! Te meg azt mondod, hogy az egész semmiség?*

- Nem azt mondom. Megint kiforgatod a szavaimat...

- *Nem mondod, hogy a megvilágosodás utáni pillanatomban képes vagy veszekedést provokálni?*

-...

- *Most meg miért hallgatsz? Legalább elismernéd, hogy csoda, ami történt! Legalább vállon veregetnél... Vagy nem is, cáföld meg inkább, mondd azt, hogy mekkora marhaságokkal fárasztalak...*

- Én nem szivatlak. Csak őszinte vagyok.

- *Miért, én talán nem vagyok őszinte?*

- De. Az vagy. Őszinte csodálatot érzel önmagad iránt.

- *Miért? Talán irántad kellene? Őszintén sajnálom, hogy neked nincsenek efféle élményeid... De megkérlek, hogy ne sajnáld tőlem, az enyémeiket... Ha nem tudsz velem örülni, legalább játszd meg, hogy mellettem állsz.*

-...

- *Oké, ez kemény volt, beismerem. De megérthetnél engem is.*

- Megértelek.

- *Hogy érthetnél meg? Fogalmad nincs arról, hogy milyen szellemi magasságokat jártam be az imént! Te meg mit csináltál közben? Próbáltál leráncigálni a földre...*

- Ezt tettem volna? Ha így volt, bocsánatot kérek. Csak óvni akartalak...

- *Kitől?*

- Nem voltam tudatos. Sajnálom.

- *Kitől akartál megóvni?*

-...

- *Kitől akartál megóvni???*

- Önmagadtól.

- *Az Istentől?*

- Az Isten által kinyilvánított sötét teremtőerő felelőtlen irányítójától.

- *Hogy mondhatsz ilyet? Isten nem teremt semmi sötétet... Isten maga a szeretet!*

- Igen. Az... Ám ha minden Isten, akkor hogyan lehet ennyi gonoszság a világban?

...

- *Nem értem. Úgy érzem, támadsz. El akarod venni tőlem a sikerélményt, ezért provokálsz... Gonosz vagy. Gonosz, amit művelsz. Hogyan bízhattam meg benned?*

-...

- *Mindvégig félrevezettél, igaz? Mindvégig lefelé ráncigáltál, csak én nem vettem észre... Azt hittem, együtt szárnyalunk, felfelé. Én balfék! Hogy bedőltem neked! Hogy elhittem minden szavadat...*

- Nem kértem, hogy így legyen.

- *Nyomorult vagy. Pokolra jutsz! ... És tudod mit? Meg is érdeveled.*

...

...

...

...

...

...

...

- *Nem tartalak gonosznak. Én szálltam el...*

- Honnan tudhatnád, mi történt valójában?

- *Valóban. Honnan tudhatnám... Ide-oda lavírozom a két part között.*

- Választottál?

- *Szeretnék. Bizonytalan vagyok.*

- Miben?

- *Mindenben.*

- Az jó.

- *Jó? Miért?*

- Mert akkor tovább kérdezel...

- *Téged? Azt várod, hogy kérdezzelek?*

- Nem. Ne tőlem kérdezz! Kérdezz a világtól...

- *Nincs gonosz, ugye? Nincs jó és rossz...*

- Szerinted?

- *Ezek is csak címkék, amelyeket az ember alkotott... Tévedek?*

- Lehet. De az is lehet, hogy igazad van.

- *Bármivé válhatunk. És bármilyenné alakíthatjuk magunk körül a világot... Azon múlik, mennyire vagyunk tudatosak... mennyire vagyunk felnőttek...*

- Talán. De ez sem biztos.

- *Akkor mi a biztos?*
- Az, hogy most szeretlek.
- *Most én is szeretlek téged.*
- Jó.
- *Akkor megyek.*
- Visszajössz?
- *Talán.*
- Rendben.
- *Szia!*
- Szia!